

Tich• & spol

DATABÁZA DIVADELNÝCH HIER

**AUTORSKÉ PRÁVA NA HRY SÚ VYHRADENÉ. ŽIADEN TEXT NESMIE BYŤ
POUŽITÝ NA ĎALŠIE ŠÍRENIE BEZ PREDCHÁDZAJÚCEHO PÍSOMNÉHO SÚHLASU
AUTORA.**

All right reserved.

Vynechali sme niektoré strany a v prípade, že chcete s textom pracovať a ďalej ho šíriť, ozvite sa nám, prosím mailom: tichoaspol@gmail.com. Ďakujeme za pochopenie.

Ľuba Lesná **Prípad medička**

Osoby

*plukovník Viliam Polák
Richard Kučera
Jožo, pracovník ŠtB
patológ Pavol Novický
advokát Turinič*

*Marcel Hrázda
Eva Kozárová
Michal Adamčík
Marie Lévy
Karol Brezina
Puškáš, stavebný robotník*

*Veronika Vlková
Jozef Vlk*

*Predsedyňa senátu
Dvaja sudcovia
Policajti*

Recepčná v hoteli

Súčasnosť 1

Richardova päťdesiatka

Na scénu prichádzajú ľudia, ktorí sú pozvaní na Richardovu päťdesiatku. Ide o kaštieľ, prerobený na hotel a reštauráciu. Stretávajú sa v reštaurácii.

Adamčík: - Ktosi sa zabáva na náš účet.

Kozárová: - Richard Kučera, bývalý Polákov asistent, sa rozhodol povedať nám pravdu o kauze Hronská.

Adamčík: - Nebuď naivná. Ten nepôjde proti Polákovi. Dodnes s ním kšeftuje.

Kozárová: - Fakt?

Adamčík: - To sa ti nepochválil?

Richard */priblíži sa k nim/:* - Niet sa s čím chváliť.

Adamčík: - Že vám to doteraz nevadilo.

Kozárová: - Kedy ste prišli? Nevšimla som si vás.

Richard: - Áno, pracoval som pre Poláka prakticky doteraz. Obchod so zbraňami. Ale všetko sa raz môže skončiť.

Adamčík: - Pokiaľ v tom nelietajú také prachy, aké lietajú v obchode so zbraňami.

Richard: - Niekedy aj vtedy.

Adamčík */ironicky/:* - Vy máte výčitky svedomia? To snáď nie. Rozplačem sa.

Richard: - Nepomysleli ste si, že obeťami Poláka ste nielen vy? Odsúdení v kauze Hronská? Ale napríklad aj ja?

Adamčík: - Akou ste vy obeťou? Vy ste sa naopak vďaka Polákovi dostali na výslnie, na ktorom sa vyhrievate doteraz.

Richard: - Čo keď ma to výslnie spálilo?

Kozárová */Adamčíkovi/:* - Veď si vypočujme, čo chce.

/Vojde bývalý plukovník ŠtB Viliam Polák. V ruke drží kufrík/

Polák: - Richard, synku, tak ty už máš päťdesiatku? Naozaj, dnes má päťdesiatku kadejaký sopliak.

/Všimne si okrem Richarda aj ostatných, ktorí už do reštaurácie dorazili./ Tak predsa si na mňa ušil búdu.

Richard: - Nie som vašim synkom.

Polák: - Dištancuješ sa odo mňa, ale to sa ti tak ľahko nepodarí. Dnes už nie.

Richard: - Neriešte za mňa môj život.

Polák: - Ja som ťa vytvoril. Keď si ku mne v tom 79-tom nastúpil, bol si vyhúkané ucho.

Richard: - Povedzte nahlas, že to bolo v ŠtB! Čo sa za to hanbíte?

Polák: - Prečo by som mal hanbiť? Bol som kapacitou! V tom sedemdesiatom ôsmom roku som bol najlepším československým vyšetrotateľom. Aj v ŠtB aj vo VB. Moja úspešnosť v objasňovaní trestných činov bola aj na dnešné pomery nevidaná. Bola totiž stopercentná.

Richard */mávnne nad Polákovou odpoveďou rukou/:* - Vaša úspešnosť spočívala v manipulácii a zneužívaní faktov. Vo výrobe kompro kampaní. Mýtov...

Polák: - No a? To robíme doteraz. S tvojou pomocou. Nezbohatol si náhodou vďaka tomu?

Richard: - Prijal som doživotný vazalský vzťah s vami. Jediným jeho plusom sú prachy.

Polák: - Prišiel som na tvoju päťdesiatku. Mohli by sme si toto vzájomné sypanie popolu na hlavu preskočiť.

Richard: - Ešte len začíname.

Polák: - Dokonca tu mám pre teba aj darček..

Richard: - Patrí sa zagratulovať svojmu asistentovi.

Polák: - Nepoučuj ma. Viem, čo sa patrí.. */Richardovi ukáže kožený kufřík, ktorý drží v ruke.*

Richard mimovoľne natiahne za ním ruku./ Potom... neskôr. .. Až nastane čas...Lenže dôvod tohto dajme tomu "večierku" je očividne iný.

Richard: - Áno. Je to vražda mladej medickej Aleny Hronskej v lete 1976.

Polák: - Už som si myslel, že ti budem musieť našepkať..

Richard: - Vy ste vedeli, že vás kvôli tomu volám?

Polák: - Nepodceňuj ma, synku. Dobrý mesiac som ťa nechal sledovať. Nezdal si sa mi.

Richard: - To ma neprekvapuje. Poznám vaše metódy.

Polák: - Ale nevšimol si si, že máš za sebou tieň.

Richard: - Nie. Musím uznať, že nie.

Polák: - Tak vidíš. Mám šikovných ľudí. Nielen teba.

Richard: - Tak spustite.

Polák: - Čo mám spustiť?

Richard: - Kto zavraždil Hronskú.

Polák: - Vieš to takisto, ako ja.

Richard: - Pomôžem vám spomenúť si.

Polák: - Ešte nenastala doba, aby som povedal pravdu o vražde Hronskej.

Richard: - Vaša stará pesnička.

Polák: - Aspoň vidíš, synku, že svoj názor tak ľahko nemením.

Richard: - Predsa len som dúfal, že po toľkých rokoch vo vás dozrela túžba povedať pravdu.

Polák: - Čím si starší, tým si patetickejší, synku. A to nie je moja šálka kávy.

/Poláka si všimnú ostatní./

Brezina /prekvapene/: - Plukovník Polák!

Polák: - Osobne.

Brezina: - To je normálne bomba!

Kozárová: - Nehanbíte sa medzi nás prísť?

Polák: - Prečo by som sa mal hanbiť? Bolo som vyšetrovateľ, tak som vyšetroval vraždu.

Brezina: - Ak si ešte s nami zapálite cigárko, tak si normálne budem myslieť, že ste sa poľudštili.

Polák: - Fúj! Na také svinstvo ma nenahovoríte!

Adamčík: - Museli ste vedieť, že nie sme vrahovia. Aj tak ste urobili všetko preto, aby ste nám to prišli.

Polák: - Čo to trepete?! Do dnešného dňa som presvedčený, že ste to boli vy. Ja som si len plnil svoju povinnosť.

Kozárová: - Zničili ste nám život. Aj tým, ktorých nevinne odsúdili za vraždu, ktorú nespáchali, ale aj tým, ktorých ste si vybrali za svedkov!

Marie Lévy: - A ani mňa, ani moju sestru ste nechceli ani vypočuť. Prečo?

Polák: - Prečo by som vás mal vypočuť? Boli ste nedôveryhodné svedkyne.

Marie Lévy: - Lebo sme Francúzky?

Polák: - Netajím. Aj to bol pre mňa ako vyšetrovateľa problém. Boli ste tak povediac z druhého brehu. Zo znepríateleného bloku.

Marie Lévy: - Vedeli sme dokazala, že Michal Adamčík v deň vražda medickej nebol na diskotek. Bola s nami, a nemohla vražda. Bola na diskotek o deň pred vražda.

Polák: - Prečo by som mal veriť práve vám?

Marie Lévy: - Aj keby bola s nami na diskotek v Unic klub v deň vražda, bola s nami. Nebola vražda, bola s nami. Spolu sme išli preč z diskotek.

Polák: - Keď sme zatkli Hrázdu aj Adamčíka, spontánne sa k vražde priznali.

Richard: - No, až tak spontánne to nebolo.

Polák: - Synku, ty veľmi dobre vieš, že prípad som začal vyšetrovať, až keď to bratislavský vyšetrovateľia vzdali.

Brezina: - Takmer po celých tých osem rokov, čo som bol v base, som rozmýšľal nad tým, ako ste vôbec na mňa narazili. S Hronskou som sa nepoznal, dokonca som sa nepoznal ani s Adamčíkom, ktorý bol tiež odsúdený za vraždu Hronskej.

Polák: - Veď vy ste nič iné nerobili, len ste sa flákali z diskotéky na diskotéku. S cigarou v hube.

Brezina: - No a? */Zapaľuje si cigaru./*

Polák: - Mali ste auto. Kto uniesol Hronskú z diskotéky, musel mať auto.

Brezina: - Vy ste v tom čase nevlastnili auto?

Polák: - Ale áno, prečo nie?

Brezina: - Upodozrievali ste preto sám seba, že ste uniesli a zavraždili Hronskú?

Polák: - Ten váš humor mi vždy liezol príšerne na nervy.

Brezina: - Vy ste zaregistrovali môj humor? Neuveriteľné. Ja som vás podozrieval, že ste kompletne plechový.

Polák /nerušene pokračuje/: - A boli ste na diskotéke v Unic klube. Dali sme vytiahnuť zoznam ľudí, ktorí boli v Unic klube nielen v ten deň, čo Hronskú odtiaľ uniesli, ale celý týždeň dozadu.

Marie Lévy: - Vy furt vedela, že sme na diskotek v Unik klub boli o deň pred vražda?

Polák / nereaguje na poznámku Marie/: - No a v tom zozname bolo aj vaše meno, meno Adamčíka a Hrázdu. Navyše všetky tieto tri mená mali záznam aj na ŠtB. Tak sme si vás vytypovali ako páchatel'ov.

Polák: - Moji šéfovia mi vtedy naznačovali, že aj Rusi prejavili záujem na došetrení vraždy Hronskej.

Richard: - Pretože otec Hronskej bol inštruktorom v teroristických výcvikových táboroch pre Arabov.

Polák: - No a? Ja som si dôsledne plnil svoju úlohu.

Richard: - Chcel som, aby sme sa im po rokoch obaja pozreli do očí.

Polák: - Čo si od toho sľubuješ, synku?

Richard: - Prestaňte s tým synku.

Polák: - Robil si mi asistenta takmer pätnásť rokov a aj po zmene režimu som ťa zamestnával. Tak ťa môžem oslovovať, ako chcem.

Richard: - Keď na tom trváte...

Polák: - Vždy som vedel, že si slaboch. */Výrazne./* Synku.

Richard: - Vráťme sa k prípadu medička.

Polák: - Ako chceš. Všetci páchatelia sa spontánne priznali, že Hronskú opili, znásilnili a neskôr brutálne zavraždili. Ich priznania o zavraždení Hronskej doplnila aj svedkyňa Kozárová, ktorá sa orgií Nitranov tiež zúčastnila.

Kozárová: - Klamete! Bolo to inak!

Polák: - Ako inak to bolo? Nebolo to inak, a vy to dobre viete, pani Kozárová. Vaše svedectvo sme nahráli na videopásku.

Kozárová: - Donútili ste ma k tomu priznaniu!

Polák: - Ani dnes sa nehanbím za svoju robotu. Ani za to, že som odhalil, ako ste sa za každú cenu rozhodli ukrývať vrahov! Lebo vám sa to vraždenie páčilo! Len sa prizajte! Prizajte si to!

Kozárová: - Čo to tu hráte? To mi znovu chcete nahnať strach?! Ale veď už nie ste vyšetrovatel'! Už sa vás nikto z nás nebojí.

Polák: - Chyba! Zásadná chyba! Takých ľudí, ako som ja, sa treba vždy obávať.

Richard: - Keď som sa s vami zoznámil, obdivoval som vás. Až neskôr som zistil, že vás obdivovať netreba. Dostatočne ste sa obdivovali vy sám. A neskôr som pochopil aj to, že váš nekritický obdiv k sebe samému je vaša najmenšia chyba.

Polák: - Prípád som začal vyšetrovať až po vyše dvoch rokoch, keď to bratislavskí vyšetrovatelia vzdali a keď Hronskej otec, podplukovník Alexander Hronský odmietol prevziať vyznamenanie z rúk Gustáva Husáka, vtedajšieho generálneho tajomníka komunistickej strany. Hronský vtedy vyhlásil,

že vyznamenanie si prevezme, až sa nájdú vrahovia jeho dcéry. Po tomto škandále ma vyšetrovaním vraždy poveril samotný generálny tajomník.

Richard: - Na moju smolu. Pretože vy ste si zase vybrali mňa ako svojho asistenta.

Polák: - Neváľaj na mňa vinu za celý svoj život, synku. Ja viem, že máš rakovinu a preto chceš očistiť svoj život. Len nezabúdaj, že pracovať pre ŠtB si sa rozhodol sám. Ja už som si ťa vybral ako pracovníka ŠtB.

Richard: - To bol najväčší omyl v mojom živote.

Polák: - Dnes to už nezmeníš.

Richard: - Aspoň niečo chcem zmeniť. Aspoň to, aby v prípade medička vyplávala pravda na povrch.

Polák: - Nakoľko máš pokročilú tú rakovinu?

Richard: - Odkiaľ viete, že mám rakovinu?

Polák: - Nepodceňuj ma, synku. Dozviem sa aj to, čo nechcem vedieť.

Richard: - Vráťme sa k vražde Hronskej. K ľuďom, ktorí boli nevinne odsúdení.

Polák: - Priznali sa. Človek s čistým svedomím sa neprizná za žiadnych okolností. Jedno som si priniesol so sebou.

Premietanie priznania Kozárovej

Monológ Kozárovej sa premieta na plátno na scéne, je totiž nahratý na videopásku pri výsluchu. Záznam je po technickej stránke poriadne nekvalitný, amatérsky. Kozárová je pri výsluchu strapatá, nevyspatá a má rozotrené očné šminky po celej tvári. Miestami plače.

Kozárová: - V piatok deviateho júla 1976 som bola v Bratislave na internáte v Mlynskej doline. Najprv som mala pomer so svedkom Damoklovom. Potom som sa stretla v internáte s obžalovaným Hrázdom, ktorý mal vypité. Ale mne to nevadilo. Išli sme spolu do mojej internátnej izby. Vo výťahu sme sa stretli so svedkyňou Vavrekovou. V mojej izbe som s Hrázdom mala sexuálny pomer. Potom sme sa spolu s Hrázdom šli zabávať na prízemie internátu do Unic klubu, kde bola diskotéka. Tam sme sa stretli s obžalovanými Adamčíkom a Brezinom a dvomi Francúzkami. Na diskotéke som videla aj neskôr zavraždenú Hronskú.

Kozárová sa rozplače.

Kozárová: - Ja už nevládzem.

Polák: - Na to ste mali myslieť vtedy, keď Hronskú zabíjali, a nie mi tu teraz tu rumádzgať. komu vaše slzy teraz pomôžu?

Kozárová /cez plač pokračuje v svojom monológu/: - Zbavili sme Francúzok. Obžalovaný Brezina ich odviezol na svojom aute na privát, kde prenocovali. A my, teda obžalovaný Hrázda, obžalovaný Adamčík a ja, uniesli Hronskú z diskotéky do prázdnej vily na Varínskej ulici, tam ju obžalovaný Hrázda, obžalovaný Adamčík a neskôr aj obžalovaný Brezina znásilnili. Keďže sa vyhrážala, že všetkých udá, Hrázda, Brezina a Adamčík ju zabili. Jej telo sme potom odviezli do Kráľovej pri Senci a tam ho obžalovaní vyhodili do miestneho potoka.

/Koniec video premietania. Scéna sa zatmie./

Minulosť - 1.

Rok 1979, Poláková pracovníčka, v pracovni je Polák a Richard

Polák: - Čo robili vyšetrovatelia doteraz?

Richard: - Celý spis máte pred sebou. Vypočuli vyše štyristo svedkov. Tých, ktorí boli na diskotéke

v Unic klube, keď odtiaľ uniesli medičku Hronskú. Teda deviateho júla 1976.

Polák: - Nikto nič nevidel, nikto si nič nevšimol.

Richard: - Ani by som nepovedal. niektorí sa s Hronskou bavili. Videli ju tam. Potom videli, že odtiaľ odchádza. Tvrdila, že ide na nočný rýchlik do Košíc.

Polák: - Ja potrebujem páchatel'ov a nie sentimentálne spomienky na obeť.

Richard: - Prečo hneď vravíte o páchatel'och? Prečo to množné číslo?

Polák: - Hronská bola dcéra podplukovníka československého letectva. Alexander Hronský skolil zahraničných frekventantov, ako používať elektronické prístroje vo vojenských lietadlách. Jeho dcéru nemohol zavraždiť len jeden páchatel'.

Richard: - Prečo nie?

Polák: - Neodvážil by sa pohnevať si celú československú armádu. Čo armádu?! celý štátny aparát.

Richard: - Vrah nemusel vedieť, že jej otec učí Arabov v teroristických táboroch.

Polák: - Ty to voláš teroristické tábory?! No dobre, synku. Výstižné, ale presné. */Zasmeje sa./* Ak od viacerých páchatel'ov získam priznania, už ani jeden z nich nemôže zmeniť výpoveď. A ja mám isté, že ich odsúdia.

Richard: - Prečo by nemohol?

Polák: - Lebo vo chvíli, keď zmení výpoveď, alebo si spomenie, že má na deň vraždy nejaké alibi, priznanie toho ďalšieho ho aj tak usvedčí. Ret'azová reakcia.

Richard: - Nerozumiem.

Polák: - Lebo si hlúpy. Skrátka, usvedčujú sa navzájom. Aj keď jeden z nich sa usiluje ubziknúť. Môj starý trik. Zatiaľ sa mi stopercentne osvedčil.

/Obaja čítajú spis./

6 STRANA VYŇATÁ!

Richard: - Meno je dôležité.

Polák: - To sa veľmi mylíš. Uvažuj, synku, prečo by sa na Slovensku na tanečných zábavách počas jedného leta vyskytli dvakrát dve Francúzky? "Zhodou okolností" práve v to isté leto, keď bola brutálne zavraždená dcéra plukovníka našej armády!! Ale my sa nenecháme oklamať nejakým menom!

/Polák listuje v záznamoch o zábave, na ktorej sa ocitli Francúzky, ktoré sa v septembri 76 bavili v Nitre./

Polák: - No prosím, tancovali bosé! Fúj! To je morálka!

Richard (*pozrie záznamy*): - Tancovali na záver potravinárskej výstavy Agrokomplex v Nitre. S oboma Francúzkami sa bavil Brezina, ktorý si na zábavu požičal emběčku od svojho priateľa Hrázdu.

Polák: - Je tu ešte jeden vážny moment! Ten si určite nikto okrem mňa nevšimol!

Richard: - Aký moment?

Polák: - Hrázda, Brezina a Adamčik sú Nitrania.

Richard: - No a?

Polák: - To je už priveľa náhod, nemyslíte? A to už nehovorím o tom, že ani jeden z našich podozrivých Nitranov nezareagoval na našu výzvu, aby sa prihlásil na políciu ak bol na diskotéke v deň vraždy. Museli vraždiť spoločne.

Richard: - Možno preto, že na tej diskotéke neboli.

Polák: - Akože nie? Veď teraz sme spoločnými silami logickou analýzou zistili, že tam všetci

Nitrانيا jednoducho museli byť. Darmo budú budú zapierať, nejakto z nich dostaneme. Len zatiaľ nevieme, ktorý z nich vraždil.

Súčasnosť 2

Reštaurácia. Sú v nej Polák, Richard, Kozárová, Turinič, Marie Lévy, Adamčík, Brezina

Kozárová: - Kauza Hronská mi rozbila manželstvo a vzala mi dcéru. Tak som ja jej odcudzila, keď som bola vo väzení, že doteraz na mňa nie je zvedavá.

Polák: - Keby vrahovia mysleli na to, aký dopad ich zločiny budú mať na ich rodinných príslušníkov, nevraždili by.

Kozárová: - Ten pravý prehovoril o znižovaní zločinnosti.

Polák: - Na tej diskotéke ste boli! Prečo inak by ste spočiatku vypovedali, že ste boli na diskotéke videli ste zavraždenie Hronskej?

Kozárová: - Viete tak dobre ako ja, že som na tej diskotéke nebola a nič podobné vražde som nevidela.

Polák: - nemali ste sa priznať. Všetci ste sa priznali.

Brezina: - Ja nie.

Polák: - Vy ste neboli dôležitý. Vám nikto neveril. Najprv vás odsúdili za príživníctvo, a až potom za vraždu.

Brezina: - Zaujímavé, že Hrázda vám dôležitý bol.

Polák: - Ten sa priznal.

Adamčík: - Už vtedy mal schizofréniu. Napriek tomu ste brali do úvahy jeho priznanie.

Polák: - Súd ho odsúdil.

Turinič: - Vo väzbe "získal" trvalé poškodenie mozgu.

Polák: - Nemal si hádzať železnú posteľ o hlavu.

Turinič: - Vy aj veríte tomu, čo vravíte?

Kozárová: - Prinútili ste ma dosvedčiť, že som vraždu Hronskej videla. Vy ste ma k tomu prinútili! Alebo sa už nepamätáte?

Polák: - Neexistuje prostriedok, ktorý by prinútil svedka, aby tvrdil niečo, čo nie je pravda.

Adamčík: - Vedel by som vám menovať hneď niekoľko prostriedkov. A všetky ste na mne využili.

Polák: - Keby ste sa nepriznali, bol by som nahratý.

Kozárová: - To si naozaj nepamätáte, ako ste ma zatvárali do väzby, aj keď som bola tehotná? Ako ste sa mi vyhrážali, že ma nepustíte domov, kým nepodpíšem, že som vraždu Hronskej videla?

Polák: - Platí, čo je napísané. Vy ste svoju výpoveď podpísala.

Kozárová: - Jedinou pravdou bolo, že som rovnako ako Hronská študovala medicínu. Všetko ostatné bola lož.

Turinič: - Adamčíka ste pri jeho prvom zatknutí vypočúvali 32 krát, ani raz ste ma k výsluchu nezavolali. To bolo v rozpore aj so socialistickým trestným, poriadkom.

Polák: - Mali ste sa sťažovať.

Turinič: - Ved' som sa sťažoval. Niekoľko ráz. Ani na jednu som nedostal odpoveď.

Richard /ukáže na kufrík, ktorý Polák stále drží v ruke/: - Tak čo ste mi priniesli v tom kufríku?

Polák: - Prekvapenie. Počkaj si. Stojí to za to.

Turinič: - Najväčším prekvapením by bolo, keby v ňom bolo 8 000 strán výpovedí a iných listových materiálov, ktoré ste vy nechali utajiť v policajnom archíve v Levoči.

Polák: - Prečo by som ich priniesol sem?

Richard: - To by bolo prekvapenie.

Turinič: - Nedávno ich minister vnútra odtajnil. Bol som sa v Levoči na ne pozrieť. Pochopil som,

prečo ste ich dva roky po vražde Hronskej, keď ste sa ujali vyšetrovania, utajili. Všetky totiž dokazujú, že títo ľudia /ukáže na Kozárovu, Adamčíka a Brezinu/ nemajú nič spoločné s vraždou medičky Hronskej.

Polák: - Prečo by som z Levoče nosil 8 000 listov? Chod'te si po to sami, ak je to tak, ako tvrdíte.

Marie Lévy /klope si po hlave!: - Už pochopil, o čom rozprávať. V kufor je fotka moja a Michala, ktorá dokazovala, že sme diskotéku boli štvrtok a nie piatok. A medička nestretli.

Polák: - Jednu fotku by som mal v celom kufriku?

Marie Lévy: - Ale mne ukazovali na konzulát fotku, taká fotka byvala. Na konzulate v novembri 76, štyri mesiace po vražde medička, keď som na konzulat v Paríži hovorila o prípad medička.

Polák: - Verte mi. mám tam väčšie prekvapenie, než iba jednu fotku.

Scéna sa zatmie.

Rok 1979 - 3.

Polák a Richard v Polákovej pracovni

Polák: - Barbora Vavreková sa vraj jednému svojmu známemu priznala, že jej priatelia z Nitra urobili niečo zlé.

Richard: - Kto je Barbora Vavreková?

Polák: - Vypočúvali ju policajti ešte vlani, pretože býva na internáte v Mlynskej doline, kde na diskotéke posledný raz svedkovia videli Hronskú. To by si si mal pamätať, synku.

Richard: - Policajti vypočuli všetkých, ktorých bývajú v internáte, to je asi 600 ľudí. A aj všetkých, ktorí s Hronskou na diskotéke. V ten deň, čo zmizla. To je ďalších 300 ľudí.

Polák: - Omyl. Niektorí, čo boli na diskotéke, zároveň aj bývajú na internáte v Mlynskej doline. Ide o takmer stopäťdesiat ľudí. Tvoje výpočty sú nesprávne ako takmer všetko, čo robíš.

Richard: - Tak ju ešte raz predvolajme.

Polák: - Konečne si povedal niečo rozumné. Už som ju zavolať a práve teraz je na vrátnici. Chod' po ňu.

Richard odíde a o chvíľu sa vráti aj s Barborou. Polák jej naznačí, aby si sadla oproti nemu.

Polák: - Prečo ste nám tajili, že vaši priatelia urobili niečo strašné?

Barbora /prekvapene!: - Moji priatelia?

Polák: - Poďme po poriadku. Deviateho júla 1976, teda pred štyrmi rokmi, ste boli na diskotéke v Unic klube. Bolo už plno, preto ste svojim nitrianskym priateľom pomohli dostať sa dovnútra. Bolo to tak?

Barbora: - keď to hovoríte, asi to máte overené. Ibaže si myslím, že som na diskotéke bola vo štvrtok, nie v piatok. V piatok som pravidelne popoludní cestovala z Bratislavy domov do Nitra.

Polák: - Nie. Na diskotéke ste boli deviateho júla, teda v piatok.

Barbora: - Keď to vravíte, asi to máte overené. Bolo to pred štyrmi rokmi. Aj keď si nepamätám, že by som niektorý piatok ostala v Bratislave. Lenže naozaj som vždy cestovala do Nitra.

Polák: - Vy mi vôbec nedôverujete.

Barbora: - Ale áno. Dôverujem vám.

Polák: - Tak prečo pochybujete, že ste boli v piatok deviateho na diskotéke v Unic klube?

Barbora: - Naozaj som nezostávala v piatok v Bratislave. Rodičia totiž trvali na tom, aby som v piatok pricestovala domov.

Polák /Richardovi!: - No, a máme to tu zase! Tu sa nedá pracovať!

Richard: - Možno naozaj bola na diskotéke o deň skôr.

Polák: - Vylúčené! /Barbore./ Vy si myslíte, milá slečna, že my sme tu pre srandu králikov, alebo

čo?

Barbora: - To si nemyslím.

Polák: - Ja predsa viem lepšie, kde a kedy ste bola a kde nie.

Barbora: - Lepšie ako ja?

Polák: - Pravdaže. A mám to sakramentsky dobre overené. Nepracujem s neoverenými faktami.

Barbora: - Nepovedala som, že pracujete s neoverenými faktami.

Polák: - Ale mysleli ste si to.

/Plukovník Polák podá Richardovi prázdny papier a pero a kývnutím hlavy mu naznačí, že ho má podať Barbore Vavrekovej. Richard tak urobí./

Polák /Barbore/: - Skúste mi nakresliť, ako ste na tej diskotéke sedeli. A ako sedeli ostatní.

Barbora: - Nevieam kresliť.

Polák /veľkoryso/: - Stačí, keď na papier nakreslíte namiesto stola štvorec alebo obdĺžnik a namiesto stoličiek krúžky. Namiesto ľudí napíšete len čísla. Napríklad Adamčík môže byť číslo jeden, Hrázda číslo dva, Francúzky číslo štyri a päť. A vy povedzme číslo tri.

Barbora: - Ja si už naozaj nepamätám, kto ako pred štyrmi rokmi sedel na nejakej diskotéke.

/Plukovník Polák vstane zo svojho miesta a podíde k Barbore. Pri jej stoličke sa nahne nad papier./

Polák: - Pozrite, Bašenka */prstom kreslí po papieri/*, - stôl, pri ktorom ste sedeli, môžeme dať do stredu, my sme už zistili, že ste sedeli v strede.

Barbora: - Môže byť.

/Polák chytí jej pravú ruku a pomáha jej nakresliť na papier štvorec./ Na papier nakreslí štvorec./

Polák: - Adamčík mohol sedieť tu, čo poviete? */Polák ukazovákom d'obne do papiera./*

Barbora: - Možno áno.

Polák: - Takže tam napíšte jednotku. Hrázda určite nesedel vedľa neho, tam musela sedieť jedna z Francúzok. A druhá celkom iste sedela vedľa tej prvej.

/Barbora Vavreková dopisuje na papier čísla jeden, štyri, päť dva presne podľa návodu plukovníka Poláka./

Polák /spokojne/: - No, a máme to. Napíšte ešte dátum, teda deviaty júl 1976.

Barbora: - Stále nie som celkom na istom, či to bolo presne deviateho júla 1976.

Polák /pokojne/: - Keď vám vravím, že to bolo deviateho júla 1976, tak mi môžete veriť. Prečo by som vás klamal?

Barbora: - To je fakt.

Polák /natešene/: - Výborne, Bašenka!

Polák doslova zhrabne papier so štvorcami, číslami a dátumom. Potom sa ale zháči a opäť ho položí na stôl pred Barboru.

Polák: - Viete, na čo sme zabudli?

Barbora: - Na čo?

Polák: - Zabudli sme napísať, čo tie čísla znamenajú. Čo keby ste tu do rohu napísali čísla a k nim patričné mená. Tak, ako sme si to povedali.

Barbora: - V poriadku. Ako myslíte. */S perom v ruke sa skloní k papieru./*

Polák /diktuje/: - Jednotka Adamčík, dvojka Hrázda, trojka vy, štvorka, päťka Francúzky.

/Plukovník Polák zodvihne papier zo stola a prezerá si ho./

Barbora /po chvíli/: - Hrázda na tej diskotéke nebol.

Polák: - Viete to iste? Po toľkých rokoch?

Barbora: - Pamätám sa, že keď som pomáhala Adamčikovi dostať sa spolu s Francúzkami na diskotéku, tak tam Hrázda nebol.

Polák /uznanlivo/: - Máte dobrú pamäť, Bašenka, keď si to tak presne pamätáte.

Barbora: - No, celkom presne si to už nepamätám.

Polák: - Nie?

Barbora: - Ani nie.

Polák: - Viete, čo, Bašenka? Rozmyslite si to. Pokojne, máme čas. A kým budete rozmýšľať, príde kolegyňa a spraví vám osobnú prehliadku. Vidíte, na to som zase ja zabudol. Tiež nemám najlepšiu pamäť.

/Plukovník Polák vyjde z miestnosti. Richardovi naznačí, aby ostal. Vojde policajtká, ktorá ukáže Barbore, že má ísť za plentu pri umývadle.

Policajtká: - Tam sa vyzlečte.

Barbora: - Donaha?

Policajtká: - No a? Je to problém?

Barbora: - Nevieam...

Policajtká: - Keď sa vyzlečiete, povedzte mi, prehliadnem vás.

Barbora: - Už.

Policajtká vojde za plentu.

Policajtká: - Vy ste ale netykavka. Musím vám prezrieť aj konečník. Môžete tam mať napríklad drogy. No tak! ... V poriadku!

Policajtká vyjde spoza plenty. Odíde z miestnosti Po chvíli sa vráti plukovník Polák a Barbora vyjde tiež spoza plenty a ostane pred plentou stát'./

Polák: - Tak čo, v poriadku?

/Barbora celá zmätená prikývne./

Polák: - Iné som ani nečakal. Ale chápete, predpis je predpis.

Polák ukáže Barbore na jej stoličku, aby si sadla.

Polák: - Tak, kde sme to prestali? Aha, už viem. Pri Hrázdovi.

Barbora: - Áno.

Polák: - Vedľa Adamčika s Francúzkami sedel Hrázda s Kozárovou. To si fakt nepamätáte?

Barbora: - Som si takmer istá, že som ich nevidela.

Polák: - Bašenka, predsa ste ich museli vidieť, keď tam boli aj oni, aj vy.

Barbora: - Je to možné.

/Plukovník Polák s papierikom v rukách podíde k Barbore. Položí ho znovu pred ňu a rovnako ako pred chvíľou, znovu d'obne do papiera pravým ukazovákom./

Polák: - Pozrite, tu sedeli, napravo od Francúzok a Adamčika.

Barbora /neisto/: - Viete to iste, že tam sedeli?

Polák: - Akože som plukovník socialistickej tajnej polície. Sedeli tu, kde vám ukazujem. Tak mi to tam dokreslite. Číslo šesť Kozárovej. Dobré?

Barbora: - Ako myslíte.

/Barbora vezme do ruky pero a dokreslí štvorec, znázorňujúci stôl a nad štvorec napíše číslice šesť sedem. Na kraj papiera dopíše, že číslica šesť je Hrázda a číslica sedem Kozárová./

/Scéna sa zatmie./

Rok 1979 - 4.

Polák /Richardovi/: - Vidíš? Dobre, že sme výpovede z roku 1976 odložili do archívu. Zabudnime na ne. My si spravíme svoje výpovede a svoj priebeh udalostí.

Richard: - My si spravíme svoj priebeh udalostí?

Polák: - Pravdaže. A dúfam, že nepochybuješ o tom, že mne bude všetko do seba zapadať. Som pred penziou, ja tento prípad dokončím! Za každú cenu! Máme už nesmierne dôležitý dôkaz. Máme Barborin plánik, kto kde sedel na diskotéke, odkiaľ uniesli Hronskú. To je základný kameň našej verzie, ako sa úkladná vražda odohrala, ostatné už bude hračka.

Richard: - To je naozaj skvelý dôkaz.

Polák: - Nebuď ironický, tento dôkaz nám vyhrá všetky súdy. Len ešte sme nenašli to auto, v ktorom ju uniesli. Pripomente mi, aby som nezabudol na to auto.

Richard: - Auto je pre nás veľmi dôležité.

Polák: - To teda je.

Richard /hrabe sa v papieroch/: - Ešte som niečo chcel... aha, tu to je. V pitevnej správe sa nachádza aj analýza vlasu, ktorý sa našiel na zavraždenej Hronskej.

Polák: - Akého vlasu?

Richard: - V jednom z uzlov povrazu lana, ktorým mala Hronská zviazané ruky, sa našiel ľudský vlas. Nepatril Hronskej a navyše bol celkom sivý.

Polák: - Ale ten vlas sa našiel ešte v sedemdesiatom šiestom.

Richard: - Samozrejme. Veď v júli sedemdesiateho šiesteho sa vražda odohrala.

Polák: - Len hovorím, že to nie je nič nové.

Richard: - Nerozumiem.

Polák: - Nič nové a nič svetoborné. Aj vtedy aj teraz ide len a len o jeden jediný ľudský vlas. Viete, koľko vlasov má človek na hlave? Stovky!

Richard: - Čo je teda pre vás dôležité?

Polák: - Ľudia! Ľudia sú pre mňa dôležití. Ich výpovede! Ich priznania! Ak sa priznajú, tak čo?! Mám ich priznanie hodiť do koša?

Richard: - Vecné dôkazy, ktoré sa našli na mŕtvole a na mieste činu, sú pre vás malicherné?

Polák: - Podľa toho, aké.

Richard: - Ten vlas sa našiel na mŕtvole. Možno patril vrahovi.

Polák: - A čo keď vrahovi nepatrí? Čo keď ide o náhodný vlas kohosi, kto mal povraz v ruke predtým, než sa ten istý povraz s tým istým vlasom stal vražednou zbraňou?

Richard: - Tak či tak by sme si ten vlas mali všimnúť. */Dodá./* Podľa mňa.

Polák: - Podľa teba, synku. Ja pracujem s inou metódou než s jedným vlasom. Ja radšej pracujem s ľuďmi.

Rok 1979

Kozárová 1

Čakáreň zubárky Kozárovej

Do čakárne vojde plukovník Polák s Richardom. Idú k dverám ordinácie, Richard zaklope a potom otvorí dvere. Za dverami telefonuje Kozárová. Počúť ju po celý čas.

Kozárová: - Nie, nemám chute... ale áno, som tehotná, som, a privítala by som, keby som mohla Kozára otravovať svojimi chuťovými náladami, ale predstav si, nič mi nie je. Iba sa teším na bábätko.... Jediná vec, ktorá mi prekáža, sú ubolení pacienti a zvuk vrtačky. Ešte že som zubárka.

/Polákovi a Richardovi, ktorých uvidí v otvorených dverách./ - Už neordinujeme. /Zloží slúchadlo./
Už tu nemám ani sestričku.

Richard jej ukáže svoj služobný preukaz.

Richard: - Štátna bezpečnosť.

Kozárová /nechápe/: - Ktorý zub vás bolí?

Richard: - Mňa nebolí žiaden zub, my sme vás prišli zatknúť.

Polák: - Zbaľte si veci a poďte ihneď s nami. A pohnite si, lebo vám môžeme nasadiť aj putá.

Kozárová: - Prosím? Aké putá?

Polák: - Netvárate sa, že neviete, čo sú to putá, veď ste vysokoškolsky vzdelaná osoba. A netvárate sa, že neviete, čo je Štátna bezpečnosť.

Kozárová: - Sťažoval sa na mňa nejaký pacient?

Polák: - Tak vy neprestanete?! Veď už som vám povedal, že sa všetko dozviete v pravý čas.

Kozárová: - Prepáčte, ja som len chcela vedieť dôvod, prečo ste prišli.

Polák: - Už zase!

Kozárová: - Prepáčte.

Kozárová sa vyzlečie z bieleho pláštá, oblečie si sako, ktoré vytiahne zo skrine, vezme si kabelku a spolu s Polákom a Richardom odídu zo scény.

Kozárová 2

Miestnosť, v ktorej sa konajú výsluchy. Oproti Polákovi sedí Kozárová, Richard sedí vedľa Poláka.

Polák: - Poroprávajte nám niečo seba.

Kozárová: - Čo vás zaujíma?

Polák: - Všetko. Všetko, čo sa vás týka, ma zaujíma.

Kozárová: - To je od vás milé.

Polák /pobavene/: - Myslíte? Tak zač!

Kozárová /nadýchne sa/: - Narodila som sa...

Polák /rázne ju zastaví/: - Nestrieľajte si tu z nás, áno? Dobré viem, kedy ste sa narodili. Mám predsa váš občiansky preukaz.

Kozárová /zmätene/: - Tak kde mám začať?

Polák: - Trebárs tým, kde ste v Bratislave bývali počas vášho štúdia.

Kozárová: - Do konca druhého ročníka som bývala na internáte na Mlynoch.

Polák: - No, výborne, začína sa nám to rysovať. Pokračujte.

Kozárová: - Čo sa vám začína rysovať?

Polák: - Čo ste robili v júli 1976?

Kozárová: - Nevieam, veď to bolo pred niekoľkými rokmi.

Polák: - Ále, ále, som si istý, že veľmi dobre viete, čo ste robili v júli sedemdesiat šesť.

Kozárová: - Nevieam. Naozaj. Bolo leto.... Mali sme prázdniny...

Polák: - Skvelé, naozaj skvelé. Ešte že máme svedkov, ktorí nám to povedali.

Kozárová: - Čo som robila?

Polák: - Ja tu kladím otázky.../Vítazoslávne./- Viete, kto je otcom?

Kozárová: - Ako súvisí moje tehotenstvo so 76-tym rokom?

Polák: - Neviete! Odkiaľ by ste to vy mali vedieť?

Kozárová: - Náhodou viem, kto je otcom. Môj manžel.

Polák: - To určite! Pri vašej morálke!

Kozárová: - Ale áno.

Polák: - Tak čo ste deviateho júla 76 robili na diskotéke?

Kozárová: - Doteraz nechodím na diskotéky.

Polák: - Vypočuli sme všetkých študentov z internátu na Mlynoch. A aj tých, ktorí boli na diskotéke.

Kozárová: - Nevypočuli ste všetkých. Ja som v 76-tom ešte bývala na Mlynoch a mňa ste nevypočuli.

Polák: - A teraz čo robím? Ste nejaká múdra. Skrátka, máme svedkov, že vás videli na diskotéke.

Kozárová: - To nie je možné. Naozaj na diskotéky nechodím a navyše v júli už boli prázdniny. Bola som doma v Nitre, nemala som čo robiť v Bratislave, keď sa už skončil semester.

Polák: - Lenže vás videli svedkovia deviateho júla 76 na Mlynoch vo výťahu s Hrázdom a neskôr na diskotéke. Hrázda bol opitý.

Kozárová: - Silne pochybujem.

Polák: - To je v poriadku. Ak pochybujete, to znamená, že to stopercentne neodmietate.

Kozárová vstane zo stoličky a ide k umývadlu, ktoré je pri dverách.

Polák: - Kam idete? Hádám nám nechcete odísť? Teraz? V najlepšom?

Kozárová sa nahne nad umývadlom a začne vracat'.

Polák: - Vidíte? Tá vaša vina nad vami visí ako... ako dakoho meč.

Kozárová /sadne si na svoje miesto a utrie si vreckovkou ústa/: Damoklov.

Polák: - Chcete mi nahovoriť, že na tej diskotéke ste neboli s Hrázdom, ale Damoklovom?

Kozárová: - Damokles je postava z gréckej mytológie, presnejšie, známejší ako Damokles je jeho meč.

Polák /nahnevane/: - Neplet'te mi sem nejaké mýty a klamstvá! Radšej nám konečne porozprávajte, čo ste robili deviateho júla 76! Uľaví sa aj vám aj mne!

Kozárová /ticho/: - Bola som v Nitre.

Polák: - Áno? A prečo ste pred chvíľou vracali?

Kozárová: - Som tehotná.

Polák: - Poviem vám, prečo ste vracali. Zdvihol sa vám žalúdok z tých vecí, na ktoré ste si spomenuli.

Kozárová: - Z akých vecí?

Polák: - To vám mám hovoriť ja? /Po chvíli./ Tak dobre, spomínajme. Opitý Hrázda. Vy sním. Idete do vašej izby na Mlynoch. Súlož s opitým Hrázdom. Po súloží obaja trielite do suterénu, kde je diskotéka.

Kozárová: - Prosím? Aký opitý Hrázda? Aká súlož?

Polák: - A v ten večer nebola len jedna. Spomínajte! Koľko ste toho za ten večer stihli? Po diskotéke veľký žúr s kamarátmi z Nitry, únos Hronskej, jej znásilňovanie pred vašimi očami, zavraždenie...no, spomínajte, pani doktorka, spomínajte! Ako prebiehala vražda Hronskej a kto z vás ju zavraždil?

Kozárová: - Aká vražda?

Kozárovej znovu príde zle, ide k umývadlu a znovu vracia. Potom sa vráti na svoju stoličku.

Kozárová: - Nevládzem.

Polák: - Chápem. To sú výčitky svedomia. Tie vás ťažia. Keď sa nám zdôveríte, uľaví sa vám.

Kozárová: - Ja som nikoho nezabila.

Polák: - To sa uvidí, či sú vrahovia vaši kamaráti, alebo aj vy. Alebo len vy.

Kozárová /prosebné/: Verte mi, prosím.

Polák: - Tak nám pomôž. Priznajte sa, že ste deviateho júla 76 videla, ako vaši priatelia z Nitry zavraždili Hronskú.

Kozárová: - Kto je tá Hronská?

Polák:- Predsa tá, ktorú ste potom zavraždili. Všetky noviny o tom písali. Z diskotéky v Unic klube ste ju deviateho júla 76 uniesli a zavraždili. Z diskotéky, kde ste predsa boli aj vy.

Kozárová: - Ja som ale nebola na žiadnej diskotéke.

Polák: - Už zase?

Kozárová: - Hronskú som nepoznala.

Polák: - Akože nepoznala, veď ste obidve študovali medicínu?

Kozárová: - Nepoznali sme sa, na medicíne je veľa študentov. Pustite ma, prosím domov, je mi zle.

Polák: - Najprv sa nám priznajte.

Kozárová:- Dobre, keď to chcete. áno, priznávam, bola som deviateho júla 76 na diskotéke v Bratislave. Tak, a už ma pustite domov.

Polák: - V Unic klube?

Kozárová: - Áno.

Polák: - Čo sa tam stalo?

Kozárová: - Pustite ma, prosím. Necítim sa dobre. Som tehotná.

Polák: - Prestaňte mi tu rozoberať vaše tehotenstvo a sústreďte sa na svoju výpoveď.

Kozárová: - Kde sme skončili?

Polák: - Čo bolo na diskotéke?

Kozárová: - na diskotéke. Tancovali sme.

Plukovník Polák kývne na Richarda.

Polák: - Zadržíme ju. Odveď ju do cely a zajtra budeme pokračovať. Už je aj tak neskoro. /Pozrie na hodinky./ Ako nám to rýchlo ubehlo.

Kozárová: - Pustite ma, prosím, domov. Veď sa môžem ísť domov vyspať a prísť hneď ráno sem.

Polák: - Máte pravdu. Musíme začať hneď ráno. A zajtra aj spíšeme zápisnicu. Ale domov vás nemôžeme pustiť. Odchod!

Richard ju odvedie preč z miestnosti.

Rok 1980

Svedkovia Veronika Vlková a Jozef Vlk

Pracovníčka plukovníka Poláka. Je v nej Richard a Polák. Vojde Veronika a Jozef Vlkovci.

Polák /nahnevane/: - Tak vy dvaja ste túžili sa so mnou stretnúť.

Vlková: - Áno, súdruh vyšetrovateľ. Čítali sme v novinách, že ste už na stope vrahom Hronskej.

Polák: - No a?

Vlková: - My sme tých vrahov podľa všetkého videli. Tak sme vám prišli pomôcť.

Polák /spozornie/: - Videli?

Vlková: - Áno, pretože toho deviateho júla 1976 sme okolo pol desiatej večer boli na zastávke autobusu, ktorá je blízko internátu.

Polák: - Veď to bolo pred tromi rokmi. Ako si môžete tak presne pamätať, že to bolo práve deviateho júla 1976?

Vlk: - To je jednoduché. V decembri 75 nám zomrel náš trojročný synček. Presne deviateho júla 76 by sa bol dožil štyroch rokov.

Vlková: - Preto sme sa rozhodli ísť na cintorín, odniesť na jeho hrobček kvety. To sme aj urobili. A zostali sme tam až do deviatej. Až k hrobu nášho synčeka bolo počuť hudbu z diskotéky z neďalekého internátu.

Vlk: - Zabudli sme sa pri jeho hrobe.

Polák: - Hovorte k veci.

Vlková: - Zľakli sme sa, aby nás na cintoríne nezavreli. Cintorín sa totiž zatvára v lete o deviatej

večer.

Polák: - Naozaj ma nezaujímá, kedy sa v lete zatvárajú cintoríny.

Vlk: - Len vysvetľujeme, prečo si to tak presne pamätáme. Naozaj nás takmer zamkli. No a z cintorína sme išli k zastávke autobusu.

Vlková: - Jeden spoj sme zmeškali a na ďalší sme na zastávke čakali do pol jedenástej. Okolo štvrt' na jedenásť sme si všimli prichádzať po chodníku mladú dievčinu s veľkou, cestovnou taškou. Bola veľmi pekná s dlhými čiernymi vlasmi. Asi dvadsaťročná.

Vlk: - Myslíme si, že to mohla byť Hronská.

Polák: - To je len váš dohad.

Vlková: Spýtala sa ma, či sme nevideli odchádzať autobus, vraj sa veľmi ponáhľá, pretože cestuje do Košíc. Obávala sa, či vôbec chytí rýchlik. Povedala mi, že keby išlo nejaké auto, stopla by ho a odviezla by sa v ňom na stanicu.

Vlk: - Tesne pred pol jedenástou k zastávke od cesty, ktorá vyúsťovala na parkovisko pred internátmi, prišiel Volkswagen. Voláme ho chrobák.

Polák: - Neobťažujte ma podrobnosťami.

Richard: - Súdruh plukovník má inú robotu, než sa dozvedieť, čo voláte chrobák.

Vlk: - Auto išlo pomaličky a malo zapálené len parkovacie svetlá. Zastalo pár metrov pred zastávkou, kde sme stáli my s dievčinou.

Vlková: - Dievčina podišla k autu. Boli v ňom traja muži. Jeden z nich, ktorý sedel vpredu vedľa šoféra, vystúpil z auta, odsunul svoje kreslo, galantne podržal dvere a dievčina aj s cestovnou taškou nastúpila dozadu.

Polák: - Ako ste ich mohli tak podrobne vidieť? Pred chvíľou ste spomínali, že bola tma.

Vlková: - Keď otvorili dvere, zasvietilo sa svetlo v aute.

Vlk: - Zreteľne sme videli všetkých troch. Všetci traja boli tmaví.. Jednoznačne to neboli naši, belosi. Boli alebo Arabi alebo černosi. Ten, čo vystúpil, bol vysoký, počerný, s krátkymi čiernymi vlasmi. Potom vyrovnal to sedadlo, zavrel dvere a nastúpil aj on.

Vlková: - Auto sa pomaly pohlo smerom do centra.. Bolo mi čudné, že nezapálilo reflektory. Preto som si na kus papiera napísala to, čo som videla z neosvetlenej ešpézetky.

Vlk: - Ešpézetka sa začínala takto: W 24, alebo 25, viac sme nevideli. Išlo asi o viedenskú ešpézetku.

Vlková: - Nik iný po celých tých štyridsať päť minút, čo stáli na zastávke, z internátu nešiel.

Vlk: - My sme už vypovedali v auguste 76.

Polák: - Tak načo ste prišli aj teraz?

Vlk: - Lebo včera prišiel za manželkou nejaký muž, a povedal jej, nech nestrká nos do prípadu Hronská.

Vlková: - Robím na pošte, viete? Prišiel tam jeden muž a začal sa mi vyhrážať. Preto sme prišli.

Polák: - Prečo by sa vám niekto vyhrážal?

Vlk: - Ved' práve preto sme tu. Aby ste to dali na správnu koľaj, súdruh vyšetrovatel'.

Polák: - Dám to na správnu koľaj, na to sa môžete spoľahnúť. Obviním vás z marenia vyšetrovania.

Vlk: - Prosím?! Čo to znamená? Zatvoríte nás do väzenia?

Polák: - A s akou radosťou vás zabásnem! Akí Arabi?! Aký chrobák?!

Vlková: - Hovoríme len to, čo sme videli.

Polák: - Alebo čo ste si vymysleli. Aby ste kryli ozajstných vrahov. /Richardovi./ vypravajte ich. A čo najskôr. Lebo ich prisámbohu zabásnem! Celkom ničia moju verziu!

/Richard vypravadí manželov Vlkovcov. Scéna sa zatmie./

Rok 1980**Výsluch Kozárovej 3**

V tej istej miestnosti. Polák a Richard sa rozprávajú.

Richard: - Myslíte si, že to auto si tí Arabi vo Viedni požičali?

Polák: - Možno áno. Arabi, ktorí tu študujú, cestujú často do Viedne.

Richard: - Zaujímalo by ma, načo?

Polák: - Vidiš, synku, aké je nebezpečné rozprávať sa s niektorými ľuďmi? Ani sme sa nenazdali, a už rozoberáme arabskú stopu. A to práve robiť nechcem.

Richard: - Fakt. Máte pravdu.

Polák: - Nie je problém si tú ešpézetku vylustrovať, ale načo by sme to robili? My máme svoju verziu!

Richard: - Zavoláme Kozárovú?

Polák: - Skvelý nápad. Zavolaj!

Kozárová príde s Jožom do miestnosti. Povie Kozárovej, nech si sadne oproti Poláka. na druhom konci. Vedľa Richarda je pripravená kamera na statíve. Richard stojí za kamerou.

/Scéna sa zatmie. Vzápätí sa rozsvieti. Polák pokračuje vo výsluchu Kozárovej. V Miestnosti je aj Richard a Jožo. Richard stojí za statívom a nakrúca výpoveď Kozárovej./

Polák: - Odznovu! Poplietli ste to.

Kozárová: - Ja už nevládzem. */Rozplače sa./*

Polák: - No, už ste nám tu vracali, teraz plačete, čo nám ešte predvediete?

Kozárová plače. Polák pozrie na hodinky.

Polák: - No, je šesť hodín ráno. Keď budete takto fňukať aj naďalej, zase tu môžeme byť celú noc.

Kozárová /cez plač/: - Bola som na diskotéke.

Polák: - S kým?

Kozárová: - S Hrázdom.

Polák: - A ešte?

Kozárová: - Už si nepamätám.

Polák: - Adamčík, Hrázda, a tak ďalej.

Kozárová /mechanicky zopakuje po ňom/: - Adamčík, Hrázda, a tak ďalej.

Polák: - Nešlo by to bez a tak ďalej?

Kozárová: - To ste vy povedali.

Polák: - No a?

Kozárová: - Ja neviem. Nepoznám ani Adamčíka, ani Hrázdu, ani Atakďalej.

Polák: - Zabudnite na a tak ďalej. Najmä sa opíšte tú vraždu.

Kozárová: - Znásilnili ju a zabili.

Polák: - Meno! Potrebujem meno. Koho znásilnili a zabili? A kto to urobil?

Kozárová: - Dunajskú. Zavraždili Dunajskú. Adamčík, Hrázda a Atakďalej.

/Polák sa obráti na Richarda./ - Ja sa z nej zbláznim! */Začne na ňu kričať./* Dunajskú?! Hronskú!! Zavraždili Hronskú!!!! Dcéru plukovníka slovenského letectva! A aký Atakďalej?! Počuli ste také meno?! To ste rovno mohli spomenúť toho vášho Damoklova! Adamčík, Hrázda, a tak ďalej. A tak ďalej a tak podobne! */Richardovi./* Nastavte pásku na začiatok, ideme odznovu.

/Kozárová stále usedavo plače./

Polák /Richardovi/: -Pusti konečne už tú kameru, už nebudeme čakať.

Kozárová: - Bola som na diskotéke. S Hrázdom. A potom som videla, ako zavraždili Hronskú. Hrázda. Adamčík.

Kozárová sa znovu rozplače, ale Polák nezastavuje kameru.

Polák: - Na to ste mali myslieť vtedy, keď ste videli, ako vraždia Hronskú. Komu teraz vaše slzy pomôžu? Ako ju zavraždili?

Kozárová: - Hodili ju do jazera.

Polák: - Neznásilnili ju predtým?

Kozárová: - Áno, znásilnili ju predtým. Vyhrážala sa, že ich udá, tak ju utopili v jazierku.

Richard všetko nakrúca.

Rok 1980

Vypočúvanie Adamčíka 1

V Polákovej pracovni je Polák a Richard.

Polák: - Nezabudol si, synku, čo sme si určili v tejto fáze vyšetrovania za najdôležitejšie?

Richard: - Nakreslený plánik z diskotéky a nahraté priznanie Kozárovej.

Polák: - A čo nemáme?

Richard: - Nemáme vraha.

Polák: - Hlúpost! Máme až niekoľko mien, nielen jedno. Potrebujeme ale auto, v ktorom Hronskú uniesli z diskotéky. Takže čo nemáme?

Richard: - Nemáme auto.

Polák /natešene/: - Omyl! Aj auto už máme! Jeho majiteľom je Hrázda, a viezol sa v ňom aj Adamčík, aj Brezina, aj Francúzky.

Richard: - Ste trieda.

Polák: - A ty si o tom pochyboval niekedy? Zavolaj Adamčíka!

Richard vyjde z Polákovej pracovne. O chvíľu sa vráti aj s Jožom, ktorý privedie Michala Adamčíka. Adamčík si sadne na stoličku.

Polák /Adamčíkovi/: - Tak aká bola slivovica?

Adamčík /zmätene/: - Dobrá.

Polák /súcitne/: - Vy ste alkoholik?

Adamčík /prekvapene/: - Ja? Nie.

Polák: - Prečítali sme si zvodku. O vás. Však, Richard? Spievali ste nejakú ruskú odrhovačku. Podmoskovskije večera.

/Polák sa pustí do spievania, Adamčík sa k nemu pridá./

Polák: - Statočne ste popíjali.

Adamčík: - Súdruhovia z Moskvy si želali ochutnať našu pálenku.

Polák: - Tí súdruhovia, to sú kto?

Adamčík: - Naši obchodní partneri. Robím v zahraničnom obchode.

Polák: - Vášmu zamestnávateľovi neprekáža, že ste možným vrahom mladého dievčaťa?

Adamčík: - Nerozumiem.

Polák: - Prečo práve vy sa staráte o takýchto významných hostí zo Sovietskeho zväzu?

Adamčík: - Prosím? Veď ja nie som žiaden možný vrah.

Polák: - Možno, že ste iba svedok. Ešte som sa nerozhodol. To záleží najmä na tom, čo mi poviete a ako sa budete správať, či vás uznám iba za svedka, alebo dokonca aj za páchatel'a.

Adamčík: - Ale ja som naozaj nikoho nezabil. Ani som žiadnu vraždu nevidel.

Polák: - Ak sa dobrovoľne nepriznáte, že ste vraždu videli na vlastné oči, z vyplynie logicky a jednoznačne, že ste páchatel'om. Hoci by ma to prekvapilo. Máte príliš slabošskú tvár na to, aby ste boli vrahom.

Adamčík: - Asi ste mi nerozumeli, ja som nikoho nezabil.

Polák: - Rozumel som vám. Až príliš dobre som vám rozumel! Aj tomu som rozumel, prečo ste sa vy, Brezina, Hrázda a ďalší neprihlásili dva týždne po vražde, keď moji kolegovia dali výzvu do televízie a do rádia, aby sa na políciu prihlásili všetci, čo boli v piatok deviateho júla 1976 na diskotéke v Unic klube!

Adamčík: - Nevedel som o tej výzve.

Polák: - Nevedeli ste alebo ste nechceli vedieť?

Adamčík: - Nevedel som, veď vravím, že som nevedel.

Polák: - Takže vy ste nevedeli, no toto!

Adamčík: - Nie, nevedel som.

Polák: - A čo by ste robili, keby ste vedeli, že sa máte prihlásiť?

Adamčík: - Prihlásil by som sa.

Polák: - Na políciu?

Adamčík: - Na políciu.

Polák /nadšene/: - Výborne! Prihlásili by ste sa na políciu.

Adamčík: - Áno, prečo nie?

Polák: - Takže vy ste na tej diskotéke boli.

Adamčík: - Áno, veď vravím, prihlásil by som sa.

Polák: - Aj s Brezinom a Francúzskami.

Adamčík: - Áno.

Polák: - Deviateho júla 1976.

Adamčík: - No, dátum si už presne nepamätám. Bolo to pred niekoľkými rokmi.

Polák /začne kričať/: - Tak boli ste tam, alebo nie?!

Adamčík /neisto/: - Asi áno.

Polák /hrozivo/: - Asi?! Ja vám dám asi!

Adamčík: - ... už si spomínam, boli sme tam v piatok deviateho júla 76.

Polák: - No konečne! Ako ste ju zabili?

Adamčík /zhrozene/: - Koho?

Polák: - Koho asi? Adamčík, Adamčík, nepite toľko slivovice, lebo si nepamätáte, koho ste zabili.

Adamčík /prosebne/: - Pomôžte mi.

Polák: - To vám mám povedať jej iniciály, aby ste si spomenuli?

Adamčík: - Napríklad iniciály.

Polák: - Jej meno sa začína na A.

Adamčík: - Myslíte na moju sestru Vieru Adamčíkovú? S ňou nechodievam na diskotéky.

Polák: - Nerobte si zo mňa srandu! Hovorím, že na A sa začínalo jej meno, a nie priezvisko! A navyše vašu sestru, pokiaľ viem, nikto nezabil.

Adamčík: - To mám hádať meno niekoho, koho zabili?

Polák: - Bingo! Približujeme sa k cieľu! Aj keď to trvalo na môj vkus príliš dlho. Ja som hovoril o Hronskej!

Adamčík: - Žiadna kočka s podobným menom s nami nebola.

Polák: - Jasne že bola, a potom ste ju zabili.

Adamčík: - Nebola, verte mi.

Polák: - A tá mŕtvoľa, ktorá sa našla v potoku, to bolo čo? Duch svätý?

Adamčík: - Nechcem sa hádať, naozaj nie, súdruh plukovník. Ak ste presvedčený o tom, že s nami bola Hronská, tak bola s nami. Súhlasím, bola s nami. Vy ste policajt, vy to musíte vedieť lepšie ako

ja.

Polák: - To máte pravdu. Začínam si mysliet', že ste inteligentný, slušný človek. Aj mi podpíšete všetko to, čo tu vravíte?

Adamčík: - Pravdaže, pravdaže! Podpíšem, čo chcete.

Polák: - Aj to, že Hrázda je možný páchatel'?

Adamčík: - Ale o Hrázdovi zatiaľ nebola reč.

Polák: - Okrajovo som ho už spomenul.

Adamčík: - Nezaregistroval som to.

Polák: - Lebo ste opitý. Ale opakujem, ak podpíšete, že Hrázda je možný vrah, odvolám svoje tvrdenie, že aj vy ste v mojich očiach možný páchatel'.

Adamčík: - Podpíšem, pravdaže podpíšem. Ved' to mu nemusí uškodiť, ved' možný znamená, že páchatel'om môže byť, ale aj nemusí.

Polák: - Veľmi správne ste to vysvetlili.

Polák vezme zo stola prázdny list papiera a prikáže Richardovi na písacom stroji naň napísať vetu: Marcel Hrázda je možný vrah. Potom vezme papier z písacieho stroja a položí ho pred Adamčíka. Ten ho okamžite s trasúcou sa rukou podpíše.

Rok 1981

Zatknutie Hrázdu

Richard, Polák a Hrázda v miestnosti, v ktorej vypočúvajú. Hrázda má na očiach lennonky a dlhé vlasy po pás.

Polák: - Viete, prečo sme vás zatkli?

Hrázda: - Netuším.

Polák: - Nebojte sa, dozviete sa.

Hrázda: - To dúfam.

Polák: - A čo keď sme vás zadržali pre váš neprístojný účes? Vaše vlasy urážajú.

Hrázda: - Koho? Vás?

Polák: - Áno, aj mňa. Neznášam máničky.

Hrázda: - To ma mrzí.

Polák /prísne zmení tému/: - Vymenujte nám svoj okruh priateľov a známych.

Hrázda: - To mám vymenovať všetkých svojich spolužiakov, frajerky, kolegov, kolegyně, rodinu, a čo ja viem koho ešte?

Polák /chvíľu je ticho/: - Máte auto, však?

Hrázda: - Auto? Zaujíma vás moje auto? Mám auto. Modrú fiatku.

Polák: - Chodievate ním do Bratislavy? – pokračoval plukovník Polák.

Hrázda: - Pravdaže. Často. Na to ho mám. A požičiavam ho aj svojim známym, keď potrebujú. Viete, málokto má z mojich známych auto.

Polák: - Viezli sa v ňom napríklad Adamčík, Brezina?

Hrázda: - Pravdaže. Prečo nie? Vy nevozíte v svojom aute priateľov?

Polák: - To stačí! Oznamujem vám, že vás obviňujem zo znásilnenia a vraždy medičky Aleny Hronskej.

Hrázda: - To je ako v zlom filme. Ved' ja som nikoho nezabil. Ja mám tri týždne výčitky svedomia, keď stúpim na slimáka.

Polák: - Ako môžete ľudský život, život mladej medičky, prirovnať k slimákovi?! Tušil som, že ste cynický, ale že až takto, to ma ani vo sne nenapadlo.

Hrázda: - Skresľujete moje slová a dávate im iný význam. Chcel som len povedať, že vaše obvinenie

je nezmysel.

Polák /nepočúva ho/: - Napokon, čo som mohol čakať od vraha.

Hrázda: - Nie som vrah.

Polák: - My vieme, že ste vrah. Potrebujeme len doladiť zopár detailov.

Hrázda /takmer bezstarostne/: - Tak rozprávajte. Kde sa tá vražda mala uskutočniť a ako som ju mal podľa vás zabiť?

Polák /nahnevane/: - Viete, kto som? Som plukovník Viliam Polák! Prišiel som až z Prahy, aby som tento prípad vyriešil! Prípad zavraždenia dcéry podplukovníka československého letectva! Prípacom ma poveril samotný generálny tajomník Komunistickej strany!

Hrázda: - Viete, prečo vás tým poveril? Lebo ju zabil on. A pochopil, že vy na to nikdy neprídete!

Polák: - Von! Odveďte ho!

/Jožo sa usiluje odvieť Hrázdu. Ten ale ešte stihne povedať jednu vetu Polákovi./

Hrázda: - Ja som vám len chcel pomôcť pochopiť niektoré veci. Nechcel som vás rozčúliť.

/Scéna sa zatmie/

Rok 1981

Jársky

Polák a Richard v Polákovej pracovni. Vojde Jožo s Járskym, ktorý je vo väzenskom úbore.

Polák: - Za čo si tu?

Jársky: - Vykrádanie bytov. Majitelia sa vrátili skôr domov.

Polák: - To si si nemohol dávať lepší pozor?

Jársky: - Čo už?

Polák: - Kedy máš mať súd?

Jársky: - Ešte nemám termín, zatiaľ sa to len vyšetruje.

Polák: - Utopíme to, čo povieš?

Jársky: - Súhlasím. Čo potrebujete?

Polák: - Dohromady nič. Sadni si.

Až teraz si Milan Jársky sadne.

Polák: - Ide o jedného, dvoch ľudí. Nechcú sa priznať.

Jársky: - Čo urobili?

Polák: - Zabili dcéru plukovníka letectva. Chápete ten príser.

Jársky: - Chápe. Blbé. V mojej prítomnosti prestanú zatĺkať.

Polák: - Najprv budeš v cele s jedným.

Jársky: - Keď s jedným, tak s jedným.

Polák: - Zavraždená sa volá Alena Hronská. Boli s ňou na diskotéke v Unic klube. Odtiaľ ju uniesli, znásilnili a zabili.

Jársky: - Drzosť!

Polák: - Neobťažuj ma svojimi komentármi.

Jársky: - Chápe. Ja to z nich vyžmýkam. Mám svoje metódy.

Polák: - Tak vyklop, ako to z nich dostaneš.

Jársky: - Budem každému zvlášť hústť tú istú pesničku. Že Horskú

Polák: - Hronskú!

Jársky: - Veď vravím Horskú!

Polák: - Čo si nahluchlý, alebo čo? Hronskú!

Jársky: - No dobre, Hronskú! Aký je v tom rozdiel? Aj tak neverím, že by v tom bola celkom

nevinne!

Polák: - No dovoľ! Rozprávame sa o dcére podplukovníka letectva!

Jársky: - Som veľké pardon!

Polák: - Pokračujte!

Jársky: - Tak im po jednom vyfarbím, že mi vyklopili, ako ju znásilnili a zabili a budem sa dušovať, že mi to vykladali zo sna.

Richard: - To je dosť hlúpy nápad.

Polák: - Náhodou mne sa páči. Chcel by som ich vidieť, ako sa budú prekvapene tváriť, keď im to budete hovoriť.

Jársky: - Zožerú mi to aj s chlpmi, za to vám ručím.

Polák: - Uzavretá cela tiež urobí svoje. Dobre, urob to tak. Ale nikomu ani slovo, že sme sa rozprávali, lebo tu ostaneš dlhšie ako oni.

Jársky: - Pohoda, šéfe. O mňa nemajte strachy. Ja presvedčím aj mŕtveho. Aj keď...

Polák: - Aj keď čo?

Jársky: - S cigaretami by som to lepšie zvládol.

Polák: - Koľko?

Jársky: - Jednu štangľu tvrdých Spárt. Lepšie tri.

Polák: - V poriadku.

Jársky: - Tak štyri.

Polák: - Nevyjednávaj. Odchod!

Jožo odvedie Járskeho.

Rok 1981

Revišťsky Podzámok

Polák, Richard v pracovni Poláka

Polák: - Čakám na teba vyše hodiny, synku.

Richard: - Nevedel som. Idem na ôsmu, ako sa začína pracovná doba.

Polák: - Mal si sa dovtípiť. Načo mi robíš asistenta, keď sa nevieš dovtípiť, kedy ťa súrne potrebujem?

Richard: - Možno potrebujete iného asistenta.

Polák: - Tak počkať, počkať, ta ľahko sa z toho nevyvlečieš. Ja som si ťa vybral, takže ostaneš mojim asistentom až do konca vyšetrovania.

Richard: - Iný asistent by bol pre vás osožnejší.

Polák: - To už nechaj na mňa, aby som zväžil, kto mi je osožný a kto nie. A ak predsa len by si sa chcel z tohto prípadu vyvliecť, obviním ťa z vraždy Hronskej. Vieš veľmi dobre, že by sa ti to neprepieklo.

Richard: - To nebude nutné.

Polák: - Zapamätaj si to, synku.

Richard: - Zapamätám.

Polák: - A viackrát mi nič podobné nenaznačuj.

Richard: - V poriadku.

Polák: - Kým my tu riešime tvoju možnú zradu, celé moje vyšetrovanie smeruje do hája.

Richard: - To nie je možné.

Polák: - Moja korunná svedkyňa nám napísala list, ktorým poprela, že by videla vraždu Hronskej. Kde teraz nájdem korunnú svedkyňu?!

Richard: - Zatiaľ neviem, o čo ide.

Polák: - To ani nemusíš. Ved' ty aj tak nič nevymyslíš. Len mne sa lepšie rozmyšľa, keď si tu aj ty.

Richard: - Takže o čo ide?

Polák: - Milá Kozárová si spomenula, že ž od siedmeho do sedemnásteho júla 1976 bola so školou na povinnom splave Hrona.

Richard: - Takže deviateho júla nebola v Bratislave.

Polák: - To tvrdí ona.

Richard: - A teda nemohla byť na diskotéke v Unicu a nemohla vidieť, ako zavraždili Hronskú.

Polák: - Áno. Tvrdí, že 9. júla 76 bola v Revíšťskom Podzámku. Čo je asi dvesto kilometrov od Bratislavy.

Richard: - To je ale drzosť.

Polák: - To teda je.

Richard: - Prečo to nepovedala hneď?

Polák: - Vraj si na to nespomenula, lebo sme na ňu príliš tlačili. Ale ja jej to nedarujem!

Richard: - Máme jej priznanie nahraté na video.

Polák: - To nám je prd platné, keď 33 účastníci splavu jej dosvedčujú, že bola v Revíšťskom Podzámku.

Richard: - Vypočujme ich.

Polák: - To iste. Ale čo s tým? Vymysli niečo objavnejšie, synku. V jej liste je aj niekoľko písomných potvrdení od účastníkov splavu, že aj Kozárová bola s nimi.

Richard: - Tak potom bola na tom splave.

Polák: - Ale veď ja nepotrebujem vedieť, kde bola, ja potrebujem korunnú svedkyňu! /*Strčí Richardovi do ruky papier.*/ Čítaj.

Richard /*číta*/: - „S Evou sme bolí kolegyne z krúžku, mali sme spolu veci, preto sme si spolu robili raňajky a večere. Na splave sme každý deň popoludní zastavili, vytiahli loďky z rieky, rozložili si stany a potom sa navečerali. Niekedy sme sa večer išli všetci najesť do miestnej reštaurácie. Raňajky sme si ale každý deň robili my dve, vždy spolu. Ani jedno ráno sme spoločnú prípravu raňajok nevynechali a ani jedno ráno sa mi Eva nezdała vzrušená. □g Podpis - doktorka Ilona Kucháriková.“

Polák: - Čítaj ďalej!

Richard: „Deviaty júl bol tretí deň, čo sme splavovali Hron. Bola búrka a všetci sme premokli, preto sme išli s mojím kolegom z krúžku Pavlom Strúžikom do krčmy pri obci Bzenica a vrátili sa do tábora až večer. Bola tam aj Eva. Sedela pri drevenom stole pri táborisku. Bola už tma. Pamätám si na ňu preto, lebo Paľo Strúžik ju chcel pobožkať, ale ona mu dala facku. Po tomto incidente sme sa vrátili do miestnej krčmy.“ Doktor Július Peliška. To naozaj znamená, že nebola v Bratislave na diskotéke v Unic klube.

Polák: - To sa jej tak ľahko neprepečie. Takto ma vodíť za nos! veď ja som celú svoju verziu postavil na jej tvrdeniach!

Richard: - Naozaj nám nič iné neostáva, len si ich vypočuť!

Polák: - To určite! Po prvé, tí jej spolužiaci sa mi nezdaajú dôveryhodní a po druhé, na to, aby sme si mohli spraviť názor, ich nemusíme vypočúvať. Tridsať tri ľudí! Každý jeden z nich svojou výpoveďou podryje moju verziu!

Richard: - Ak ich nevypočujeme, budú môcť o nás povedať, že sme neobjektívni.

Polák: - To nemôžu povedať, lebo my sme objektívni. A hotovo. Až príliš. To by som sa na to pozrel, keby mňa niekto obvinil z neobjektívnosti! Párame sa s podozrivými a čakáme, až sa priznajú, miesto toho, aby sme im rovno dali trest smrti. Možno by si ten trest smrti zaslúži nielen všetci podozriví, ale aj poniektorí svedkovia!

Richard: - Ako myslíte. Ale aspoň by sme mohli vypočuť toho Pelišku.

Polák: - Pelišku? Veď tá Peliškova výpoveď je slabá.

Richard: - Slabá? V čom?

Polák: - Ako môže taký Pelišek, či ako sa volá...

Richard: - Peliška.

Polák: - To je jedno. Ako môže taký Peliška tvrdiť, že si na ten večer pamätá, keď ho celý prechlastal? Ved' bol piť aj pred večerou aj po večeri. A po druhé: prečo by niekto dával facku niekomu len preto, že ho chce pobozkať? Navyše keď ten niekto sa volá Kozárová a spáva s celým internátom? Kozárová na diskotéke bola, a basta! Ja jej dám splav! Ja jej dám svedkov! Akým právom tvrdí, že bola na splave?! Akým právom?

Richard: - Asi preto tvrdí, že bola na splave, lebo na tom splave bola.

Polák: - Ja sa nikdy nemýlim! To si zapamätaj! Všetci okolo sa môžu mýliť, ale ja nikdy! Ja vám dám splav! Ona je mojou korunnou svedkyňou! Nemohla byť na splave! Nemohla byť na tom posratom splave, lebo sa mi všetko zrúti! Celá moja robota!

Richard: - Sám ste pripustili, že tridsaťtri svedkov jej to dosvedč.

Polák /zrazu sa usmeje/: - Tridsaťtri svedkov je naozaj dost', ale nie toľko, aby sa nemohli mýliť. Neboj sa, my ich presvedčíme, že sa mýlia. Ak nebudú s nami spolupracovať, môžu sa aj sa ocitnúť medzi obvinenými.

Richard: - Týmto argumentom ich zrejme presvedčíme.

Polák: - Chcem toho tak veľa? Chcem len, aby porozprávala, ako videla znásilňovanie a vraždu.

/Scéna sa zatmie./

Rok 1981

Kozárová - výsluch 4

Miestnosť, kde vypočúvajú. V miestnosti ej Kozárová, Polák a Richard

Polák: - Tak vy ste už porodili.

Kozárová: - Áno.

Polák: - Máte dcérku, však?

Kozárová: - Áno.

Polák: - Koľko má? Tri mesiace?

Kozárová: - Áno.

Polák: - A prečo sa o ňu nestaráte? Ved' je ešte maličká, teraz vás najviac potrebuje.

Kozárová: - Akože nestarám. Starám sa ňu.

Polák: - A teraz? Prečo nie ste teraz pri nej? Ved' aj teraz vás potrebuje. Možno je hladná. Kojíte vôbec?

Kozárová: - Kojím, pravdaže kojím.

Polák: - Nehanbíte sa?! Dieťa vám doma plače, a vy nie ste pri ňom.

Kozárová: - Zavolali ste ma sem. Musela som prísť.

Polák: - lenže vy ste zmenili výpoveď. Ja som vám nekázal zmeniť výpoveď. A to ste ešte obťažovali aj 33 ďalších ľudí, aby vám vašu zmenenú výpoveď dokázali. Miesto toho, aby ste sa starali o malé dieťa, ste otravovali 33 ľudí. To je naozaj nehorázne.

Kozárová: - Ale ja som naozaj v deň vraždy Hronskej bola v Revíšťskom Podzámku a nie v Bratislave.

Polák: - Kde ja teraz nájdem korunnú svedkyňu?

Kozárová: - To neviem, ale ja som celkom jednoznačne vraždu Hronskej nevidela.

Polák: - Keď som vás už raz určil za korunnú svedkyňu, tak ňou aj zostanete! Ja sa tak ľahko nevzdávam.

Richard: - S tým, že bola v Revíšťskom Podzámku, už podľa všetkého nepohneme.

Polák: - To je ono! Skvelé! Teraz si, synku, trafil do čierneho.

Kozárová: - Takže mi veríte, že som bola v Revíšťskom Podzámku?

Polák: - Nuž, nedá sa nič robiť, ak vám to dokazuje 33 účastníkov splavu.

Kozárová: - Chvalabohu. Takže môžem odísť?

Polák: - Lenže vy ste boli aj v Bratislave! A tu ste videli, ako vaši priatelia z Nitry znásilnili a zabili Hronskú!

Kozárová: - Práve ste pripustili, že som bola v Revíšťskom Podzámku.

Polák: - A stopom ste sa dostali z Podzámku do Bratislavy. Tam ste išli na diskotéku a tam sa to všetko stalo.

Kozárová: - A na druhý deň ma opäť veštcí účastníci splavu videli v Revíšťskom Podzámku.

Polák: - Lebo ste sa do Revíšťskeho Podzámku vrátili. niektorý z vašich priateľov, napríklad Hrázda, najprv zavraždil Hronskú, a potom vás odviezol na splav. Ako keby sa ani nechumelilo. Dobre ste si to vymysleli s tým splavom. je to naozaj nenápadné. Ale ja som vás prekukol.

Kozárová: - Prečo by som to robila?

Polák: - Otázky tu kladiem ja!

Kozárová: - To nie je pravda!

Polák: - Ostanete vo väzení, kým sa nepriznáte, že ste vraždu Hronskej videli na vlastné oči! Ja mám času dosť! Ja nekojím trojmesačnú dcéru! Počkám si na vaše priznanie! /Richardovi./ Odved'te ju do cely!

Rok 1982

Kozárová výsluch 5

V miestnosti je Polák, Richard a oproti nim Kozárová

Polák: - Tak čo, Kozárová? Už ste tu mesiac, pokiaľ mi pamäť siaha.

Kozárová: - Pustite ma, prosím, domov. Mám malé dieťa. Dcéрку. Má iba tri mesiace.

Polák: - Na to ste mali myslieť skôr.

Kozárová: - Prosím.

Polák: - Písala aj vaša mama, aby sme vás pustili. Vraj vaša dcérka plače za vami. A vraj kým sme vás nezatkli, ste ju kojili. Koľko má? Tri mesiace? To je ešte batola.

Kozárová: - Ja som naozaj na tom splave bola.

Polák: - Pripusťme, že ste na tom splave boli.

Kozárová /natešene/: - Tak ma pustíte domov?

Polák: - Ale boli ste aj na diskotéke.

Kozárová: - veď ste práve pripustili, že som bola v Revíšťskom Podzámku.

Polák: - Do Bratislavy ste sa pokojne mohli dostať stopom. Bratislava je od Revíšťskeho Podzámku vzdialená iba dvesto kilometrov.

Kozárová: - Každý deň sme splavovali Hron a večer sme unavení zaľahli.

Polák: - Lenže v Revíšťskom Podzámku ste sa večer vytratili zo stanu, vyšli an hradskú a stopli ste si auto do Bratislavy.

Kozárová: - Prečo by som to robila?

Polák: - Žena s vašou morálkou sa jednoducho začala nudiť na splave a musela ísť do Bratislavy za dobrodružstvom.

Kozárová: - keby som sa chcela s niekým vyspať, ako naznačujete, to som pokojne mohla urobiť aj na splave.

Polák: - Nebudem tu s vami rozoberať vaše sexuálne chůtky. Jednoducho ste do Bratislavy išli a basta!

Kozárová: - Tých ľudí, o ktorých tvrdíte, že zavraždili Hronskú, nepoznám. Nemôžem im krivdiť. Možno vraždili, ale možno nie. Nevieam.

Polák: - Nehrajte sa tu na neviniatko.

Kozárová: - Ja vám nechcem robiť problémy.

Polák: - Ale ich robíte.

Kozárová: - Moja dcérka ma už možno ani nebude poznať, keď sa vrátim domov.

Polák: - Ale ju máte. A Hronská už nebude môcť mať nikdy deti. Viete prečo? Lebo ju zavraždili! A viete kto ju zavraždil? Vaši priatelia!

Kozárová: - To nie je pravda! Nič také som nevidela! Bola som na splave!

Polák: - Videli ste to! Na vlastné oči! A teraz ich kryjete! Kryjete vrahov!

Kozárová: - To nie je pravda!

Polák: - Odviest' do cely!

Richard k nej podíde a Kozárová spolu s ním vychádza z miestnosti. Vo dverách sa náhle obráti k Polákovi.

Kozárová: - Prosím, nie! Nie! Poviem vám, čo chcete, len ma už pustite za mojou dcérkou!

Polák: - No, to už sa mi začína páčiť. Tak si znovu sadnite a spíšeme zápisnicu.

Do miestnosti vojde pisárka, sadne si za písací stroj bokom od ostatných a začne písať na stroji, čo jej diktuje Polák.

Polák: - Bola som na diskotéke v Unic klube. Dostala som sa tam stopom z Revíštskeho Podzámku.

Scéna sa zatmie.

Rok 1982

Adamčík 2

Vypočúvanie Adamčíka. Polák, Richard, vedľa seba na jednej strane javiska, na strane druhej Jožo a Adamčík

Polák: - Hrázdu ste označili za možného páchatel'a.

Adamčík: - Na váš návrh.

Polák: - Mňa sem neplet'ite.

Adamčík: - Áno.

Polák: - A čo vy? Máme informácie, že aj vy ste znásilnili Hronskú a potom zabili.

Adamčík: - Pán plukovník, veď ste vraveli, že keď označím Hrázdu za možného páchatel'a, ostanem v rovine svedka!

Polák: - Čo mi tu naznačujete, že obchodujem s vašimi výpoveďami, a lebo čo?

Jožo: - Čo si to dovoľuješ?!

Adamčík: - Ale veď...

Jožo /chytí ho za vlasy/ - Vidíš, kto sedí pred tebou?! Plukovník ŠtB! /Trepe mu hlavou o stôl./

Polák /kývne hlavou Jožovi, aby prestal:/ - Kde sme to prestali? Boli ste na diskotéke.

Adamčík: - To som nepopieral.

Polák: - S dvomi Francúzkami, ktoré sa výstredne správali.

Adamčík: - Nemyslím, že by sa výstredne správali.

Polák: - Váš názor. Ak ale nepokladáte znásilnenie a vraždu za výstredné správanie, potom ťažko si vôbec všimnete, že Francúzky napríklad tancovali bosé.

Adamčík: - Ja som naozaj nikoho nezabil.

Polák: - Veľmi dobre vieme, že Hronská je mŕtva. A to viete aj vy. Zbytočne zapierate.

Adamčík: - Nepopieram. Viem, že Hronská je mŕtva. Ale opakujem, ja som ju nezabil.

Jožo /znovu ho chytí za vlasy a začne mu hlavu trieskať o stôl:/ - Vieš, čo je za znásilnenie a vraždu? Trest smrti, ty smrad! Tak sa poponáhľaj s priznaním! Vyklap, ako to bolo, lebo ti tú hlavu celkom roztrieskam!

Adamčík sa zosunie zo stoličky a ostane ležať na zemi.

Polák: - Omdlel?

Jožo /*nakloní sa nad Adamčička*/: - Tuším áno.

Polák: - Tí dnešní mladí ľudia takmer nič nevydržia.

Richard: - Zavolám lekára.

Polák: - Prišlo vám zle?

Richard: - Nie kvôli mne. Kvôli Adamčičkovi.

Polák: - Adamčičik si oddýchne a bude v poriadku, ver mi, synku. Lekára ani náhodou nepotrebuje.

V tej chvíli sa Adamčičik pohne. Rukou sa chytí za hlavu a začne pomaly vstávať.

Polák /*Adamčičkovi*/:- Váľate sa nám tu po zemi.

Adamčičik: - Prepáčte. Asi som spadol.

Polák: - To nič. To sa môže stať každému.

/Chvíľu je ticho. Adamčičik si pomaly sadá na svoju stoličku./

Polák: - Teraz nám už konečne porozprávate, ako ste ju zabili?

Adamčičik: - Ja som naozaj nikoho nezabil.

Jožo: - Už zase?

(Polák vyjde z pracovne. O chvíľu sa vráti s Ľudovítom Puškášom, ktorý je oblečený v montérkach, zašpinenými od malty. Sprevádza ich Jožo.)

Polák /*Puškášovi, ukazujúc na Adamčička*/: - Bol to tento muž?

Puškáš /*bez toho, aby sa pozrel na Adamčička*/: - Áno, bol to tento muž.

Polák /*nadšene*/- Kde ste ho videli? Opíšte nám to!

Puškáš /*mechanicky*/: - Videl som ho v noci pred internátom v Mlynskej doline, ako mláti mladú kočku a ťahá ju do svojho auta. Kočka jačala o pomoc, no ale kto by sa miešal do cudzích vecí? Aj mňa do nich nič. Tak som sa pobral ďalej. Ale zamiešal som im karty, aj keď zásadne na cudzie veci kašlem.

Adamčičik: - To som nemohol byť ja, mýlite sa.

Jožo: - Ty čuš!

Polák /*Puškášovi, takmer láskavo*/: - Pôvodne ste tvrdili, že z auta vystúpil počerný muž.

Puškáš /*stále mechanicky*/: - Pomýlil som sa, bola tma tmúca, vtedy všetci vyzerajú čierni ako čerti, aj takíto blondiačikovia.

Adamčičik: - A teraz sa nemýlite? Keď ste sa raz mýlili, môžete sa aj teraz. Ved' ste sa okrem toho priznali, že ste boli ožratý.

Jožo: - Nepovedal som ti? Čuš!

Polák: - Čo ste pri internáte v Mlynskej doline robili?

Puškáš: - Na stavbe. Rozširujeme internát. Som robotník.

Polák: - V noci si ale nestaval.

Puškáš: - No, zabudli sme sa tam. Aj s kamošom. Dali sme si na stavbe pivko, a potom ešte jedno. Mali sme zásoby, tak ich predsa nenecháme skysnúť.

Adamčičik: - Koľko pív ste vypili?

Puškáš: - Nepopieram. Dost'. Ale ja sa nemýlim, aj keď som ožratý. Poliši mi už vysvetlili, že sa nemýlim. Ani prvý raz som sa nemýlil, len som poriadne nevidel, či ten grázol bol tmavý alebo svetlý. Ale teraz jasne vidím, že si to bol ty.

Puškáš pozrie na Adamčička.

Polák /*Puškášovi a Jožovi*/: - Ďakujeme, môžete ísť.

Puškáš a Jožo odídu.

Adamčik: - Ale ja toho človeka nepoznám, naozaj, verte mi! Teraz som ho videl prvý raz v svojom živote.

Polák: - A prečo by sme vám mali veriť?

Adamčik: - Ale ja som naozaj nebol v Unic klube, - bránil sa.

Polák: - Prestaňte mi tu tárať nezmysly. Dokedy budem kvôli vám trčať v robote?

/Vráti sa Jožo./

Polák: - Ako si dovoľujete obťažovať ma furt tým istým? Ak ste tam neboli, prečo podľa vás, Puškáš, Kozárová, Vavreková a ďalší tvrdia, ste tam boli? *(Podá mu hlavičkový papier. Adamčik ho chvíľu číta a potom ho položí pred seba.)* Prečítajte si. Ste obvinený zo znásilnenia a vraždy Hronskej.

/Jožo ho znovu chytí vlasy na zátylku a vrazí jeho tvár o stôl, kde je papier./

Polák */po chvíli Jožovi/* - Pustíte ho. My sa predsa neznížime na to, aby sme používali drastické metódy.

/Jožo pustí Adamčikovu hlavu./

Adamčik: - Už ma nebite, prosím.

Polák */starostlivo/*: - Kto vás bil? Povedzte! Vybavím si to s ním. To sa nesmie!

Adamčik: Čo mám povedať?

Polák: - Meno toho, kto vás bil. Vybavím si to s ním. ... dokedy budem čakať?!

Adamčik: - Ja neviem, ako sa volá...

Polák: - Tak prečo sa sťažujete, keď ani neviete, kto to bol?

Jožo: - Ešte sa opovážiš sťažovať, že ťa tu niekto bije a uvidíš!!

Polák: - Tak bude to?!

/Jožo sa priblíži celkom k Adamčikovej stoličke./

Adamčik: - Poviem, všetko poviem, čo chcete, len ma už nebite!

Jožo: - Už zase?!

Polák */Adamčikovi/*: - Počúvam vás.

Adamčik: - Čo mám povedať?

Polák: - Napríklad s kým ste boli na diskotéke v Unic klube.

Adamčik */váhavo/*: - Áno, už si spomínam. Bol som na diskotéke.

Polák: - Kde?

Adamčik: - V Horskom parku.

Polák */hrozivo/*: - Kde?!

Adamčik: - Kde?

Polák: - To nám robíte naschvál alebo ste zabudli?

Adamčik: - Čo vám robím naschvál?

Jožo: - Kde ste balili Hronskú? V Horskom parku? O Horskom parku predsa nebola reč! Čo to tu splietate?! Nebolo to náhodou v intráku na Mlynskej doline? V Unic klube? Neviete si vtĺcť do hlavy meno jedného posratého internátu?

Adamčik: - V Unic klube, kde sme boli aj s Francúzkami.

Polák: - To je ono! Na tej diskotéke vám padla do oka Hronská. Ale ona vás nechcela, lebo ste boli ožratý. Zopakujte to!

Jožo */skriekne/*: - Tak bude to, ty lemra?!

Adamčik */prestrašene/*: - Hronská sa mi veľmi páčila a chcel som s ňou tancovať, ale ona ma odmietla.

Polák: - Viete čo nechápem? Prečo vy a vaši priatelia, teda Hrázda a Brezina, prečo ste sa museli

všetci vystriedať práve na Hronskej, a potom ju aj zabiť?

Adamčík: - Brezinu sme doteraz nespomínali.

Polák: - Fakt? Tak už som ho spomenul.

Adamčík: - Brezinu nepoznám.

Polák: - Ale on vás pozná, nie je to zvláštne? Povedal nám, že ste boli spolu na diskotéke s Francúzkami.

Adamčík: - Možno som naňho zabudol.

Polák: - To ste nemali. V rámci vyšetrovania je dôležitý aj Brezina, nielen vy a Hrázda. Boli ste asi poriadne ožratí, však?

Adamčík /neisto/: - Ani nie. Mali sme tu na návšteve Francúzky. Prečo by sme sa pred nimi ožierali?

Polák: - A prečo nie?

Adamčík /mechanicky zopakuje/: - A prečo nie?

Polák: - Toho deviateho júla 1976 ste to značne prehnali. Boli ste ožratí ako dogy. Veď aké zverstvávajú ste napáchali! Ani by som sa nečudoval, keby ste losovali, kto Hronskú napokon naozaj zabije. Losovali ste?

Adamčík: - Preboha to nie!

Polák: - Ale podľa mňa ste losovali, lebo ste boli ožratí ako dogy.

Adamčík mlčí.

Polák: - Boli ste ožratí ako dogy?

Adamčík /neisto/: - Áno.

Polák /podráždene/: - Čo áno?

Adamčík: - Boli sme ožratí ako dogy.

Polák: - Uľaví sa vám, ak sa priznáte. A to už nehovorím o tom, že ak sa priznáte, prihovorím sa za vás, aby ste nedostali trest smrti.

Adamčík /zhrozene/: - Trest smrti?!

Polák: - Ak sa nepriznáte, dostanete ho! To si zapíšte za uši! /Po chvíli./ Naozaj ste nelosovali? Podľa mňa ste predsa len losovali.

Adamčík /po chvíli/: - Áno, máte pravdu, teraz som si spomenul. Losovali sme.

Polák /obráti sa na Richarda/: - A ty ste tu len do počtu, alebo čo? Začni nahrávať.

Richard: - Na kameru?! Je trochu zmaľovaný.

Polák: - Na magnetofón. To sa nemôžeš dovtípiť sám, synku?!

Richard vezme z poličky magnetofón, položí ho na stôl, vyberie mikrofón, ten položí pred Adamčíka a spustí nahrávanie.

Polák /Adamčíkovi takmer láskavo/: - Porozprávajte nám, ako ste zabili Hronskú.

Adamčík /zhlboka sa nadýchne/: - Deviateho júla 1976 sme boli na diskotéke...

Polák: - Kto my? Menujte!

Adamčík: - Hrázda, Brezina a ja. A Francúzky. Išli sme na diskotéku, lebo sme sa nudili a chceli sme sa zabaviť. Ožrali sme sa ako dogy.

Polák: - Pokračujte...

Adamčík: - Bola tam aj Hronská. Páčila sa Hrázdovi, ale ona ho odmietla. Alebo Brezinovi sa páčila? Vlastne aj mne sa páčila. Odmietla nás. Vraj sme boli ožratí. Tak sme si na ňu počkali. Aj ona bola ožratá.

Polák: - Asi preto, že ste ju nútili piť. Dobrovoľne s vami určite nepila.

Adamčík: - Hronská dobrovoľne s nami určite nepila, nútili sme ju piť, aby sa s nami vyspala.

Polák: - Prečo ste ju zavraždili?

Adamčík: - Ja som ju nezabil.

Polák /Richardovi/: - Vypni magnetofón.

Polák /Adamčíkovi/: - Vy ma nútite, aby sme vám dali trest smrti! Ak sa nepriznáte, dostanete ho, to si buďte istý.

Adamčík: - Ale ja som ju naozaj nezabil. veď som ju ani nepoznal.

Polák: - Ako chcete. /*Vstáva, odchádza preč.*/

Adamčík /neisto/: - A keď sa priznám k vražde?

Polák: - Dostanete maximálne dvadsať rokov.

Adamčík: - To je veľa.

Polák: - Nevyjednávajte. Nie sme na trhu!

Adamčík: - keď vám poviem, že sme ju zavraždili, nezabijete ma?

Polák: - Priznanie je poľahčujúca okolnosť.

Adamčík: - Priznávam.... zavraždili sme...

Polák: - Koho? Hronskú?

Adamčík: - Áno.

Polák /Richardovi/: - Začni nahrávať.

/Richard spustí opäť magnetofón./

Polák /zopakuje otázku/: Prečo ste zabili Hronskú?

Adamčík: - Lebo sme to tak chceli. Všetci sme boli ožratí. A nudili sme sa.

Jožo: - Kto ju zabil?

Adamčík: - Kto? Všetci, všetci traja.

Polák: - A nelosovali ste, kto ju zabije?

Adamčík: - Áno, losovali sme, kto ju zabije. Ale lós padol na všetkých, tak sme ju všetci zabili.

Polák: - Spomenuli ste predtým, že ste ju zabili ste ju pri jazierku, a potom ste mŕtvolu odviekli k potoku Čierna voda.

Adamčík: - To som vravel?

Polák: - Hádám nechcete povedať, že som to povedal ja.

Adamčík: - Keď si to tak pamätáte.

Polák: - Áno. Ale povedzte sám, ako ste ju zabili.

Adamčík: - Zabili sme ju pri jazierku a potom sme mŕtvolu odviekli k potoku Čierna voda.

Polák: - Kde je potom Čierna voda?

Adamčík: - Pomôžte mi.

Polák: - Nemôžem vám všetko našepkávať. Ale to, že sa telo Hronskej našlo v Kráľovej pri Senci, bolo vo všetkých novinách.

Jožo: - Takže čo z toho vyplýva?

Adamčík: - Že potok Čierna voda je v Kráľovej pri Senci.

Polák: - Výborne. A toho vyplýva, že ste ju zabili v kráľovej pri Senci. Takže kde ste ju zabili?

Adamčík: - V Kráľovej pri Senci.

Polák: - Zopakujte celou vetou: - Hronskú sme zabili v kráľovej pri Senci.

Adamčík: - Hronskú sme zabili v Kráľovej pri Senci.

Polák: - Konečne!

Scéna sa zatmie.

Rok 1982

Predajňa obuvi

Plukovník Polák si skúša topánky. Predavačka stojí pri ňom a prináša mu nové a nové páry.

Richard je s ním. Z reproduktora hrá rádio. Nejaký vtedajší hit.

Polák /Richardovi počas skúšania topánok/: Život by bol oveľa ľahší, keby mali ľudia kopytá a

nemuseli sa obúvať. Aj kopat' do grázlov by sa dalo lepšie kopytami, než topánkami.

Richard: - Verím, že si napokon niektoré vyberiete.

Polák: - Tebe sa to ľahko hovorí, synku. Lenže ja mám ľavú nohu o pol čísla väčšiu, ako pravú. A také páry nepredávajú. Aby to šľak trafil!

Plukovník Polák si vyzuje topánky, ktoré si skúšal. Predavačka ich uloží do papierovej krabice a ide dozadu priniesť ďalší pár. Polák vytiahne z bočného vrečka nohavíc žltý tenký hrebeň s hustými zubkami a prečeše si krátke husté fúzy. Potom vytiahne z toho istého bočného vrečka bielu vreckovku a utrie si ňou plešinu. Obzerá sa v zrkadle.

Polák: - Ako vyzerám?

Richard: - Ako vždy.

Polák: - Som sympat'ák?

Richard: - Pravdaže.

Polák: - Chcem to počuť z tvojich úst, synku.

Richard: - Ste veľký sympat'ák.

Polák: - Som tučný?

Richard /prekvapene/: - Tučný?

Polák: - No, či mám brucho.

Richard: - Ani nie... nemáte brucho.

Polák: - Neklam!

Richard: - Asi ste mali výdatnú večeru. Alebo ste večer jedli niečo, čo nadúva.

Polák: - To máš pravdu. Dal som si na večeru fazuľovú polievku.

Richard: - Tak vidíte.

Polák: - Dokážeš držať jazyk za zubami?

Richard: - Inak by som nemohol robiť túto prácu.

Polák: - Ale ja myslím naozaj držať jazyk za zubami, synku. Napríklad keby som ťa požiadal o priateľskú službu.

Richard: - Môžete sa spoľahnúť.

Polák: - Presne to som chcel počuť, synku!

Richard: - Ale keď mi nepoviete, o čo ide, neviem, ako vám mám pomôcť.

Polák: - Ide o to, že by som sa chcel stretnúť s Barborou Vavrekovou. Ale niekde na celkom neutrálnej pôde.

Richard: - Tak ju pozvite.

Polák: - Ale odo mňa by to mohla brať inak. Nemôžeš to zariadiť ty?

Richard: - Čo ja viem.

Polák: - No vidíš? Nechceš mi pomôcť.

Richard: - Tak dobre.

Polák: - Konečne. Zoženieš izbu v nejakom dobrom bratislavskom hoteli. Objednaj ju na svoje meno, budeš mi kryť chrbát. A potom mi ju do tej izby privedieš.

/V reproduktore zrazu prestane hrať hudba a ohlási sa hlásateľka./

Hlásateľka: - Súdruhovia vyšetrovatelia dosiahli obrovský úspech vo vyšetrovaní vraždy Aleny Hronskej, dcéry podplukovníka československého letectva. Jeden z vrahov, Michal Adamčík, sa

30 STRANA VYŇATÁ!

prácou!

Turinič: - Je mi podozrivé, napríklad, prečo ste jeho výpoveď nahráli len na magnetofón. Kozárovej svedeckú výpoveď ste nahráli na kameru.

Polák: - Prečo by vám to malo byť podozrivé? Naopak. Mali by ste sa mi poďakovať. Až dodatočne som si uvedomil, že Kozárovú budú odteraz poznať na ulici, keďže sme jej výpoveď poskytli televízii. Dodatočne mi jej prišlo ľúto. Veď k nej môžu byť nepríjemní. A to si vlastne nezaslúži. Preukázala občiansku statočnosť, keď nám nebojácne vyrozprávala celý priebeh orgií znásilnenia a zavraždenia Hronskej. Preto televízia zatiaľ jej výpoveď neodvysielala.

Turinič: - Nebolo to náhodou kvôli tomu, že Adamčík mal na rozdiel od Kozárovej dobitú tvár?

Polák: - Myslite si, čo chcete!

Turinič: - Budem sa sťažovať!

Polák: - Sťažujte sa, komu chcete, veď napokon viete veľmi dobre, že každá sťažnosť aj tak napokon skončí u mňa. A že ja ju hodím do koša.

Turinič: - Aj tak sa budem sťažovať.

Polák: - Všetky súdy v Československu ich uznajú vinnými. To viete rovnako dobre aj vy, nielen ja.

/Turinič nahnevane odíde./

Rok 1982

Svedkovia Vlkovci

Pracovňa plukovníka Poláka. je v nej aj Richard a Veronika a Jozef Vlkovci

Polák: - Tak zase ste zahoreli túžbou sa so mnou stretnúť, pani Veronika. A hoci ma poriadne zdržiavate od práce, neodolal som vášmu návrhu stretnúť. Takže, čo máte dnes na mňa?

Vlková: - Počúvali sme v rozhlase priznanie toho... Adamíka, alebo ako sa volal..

Richard: - Adamčíka..

Vlková: - Ale on ju neuniesol.

Polák: Prečo si to myslíte?

Vlková: - Lebo ja som videla na vlastné oči, kto Hronskú z Unic klubu odviezol. Boli to traja Arabi. Na neosvetlenom chrobáku s ešpézetkou W 24, alebo W 25.

Vlk: - A po celých tých štyridsať päť minút, čo sme stáli na zastávke, nik iný z internátu nešiel.

Vlková: - Niekoľko dní po tom, čo sme vás navštívila, sme mali incident na ulici.

Polák: - Nezodpovedám za každý pouličný incident.

Vlková: - Vychádzali sme z kostola, ja a náš syn v kočiaku.

Polák: - Veď ste vraveli, že váš syn je mŕtvy.

Vlková: - Toto je Peťko. Narodil sa nám vlani. Zomrel nám Janko pred tromi rokmi.

Polák: - Aha.

Vlková: - Bolo asi päť hodín popoludní.

Vlk: - Ja som tam nebol.

Polák: - Veď ste hovorili v množnom čísle.

Vlková: - Boli sme v kostole so svojou susedou. Vychádzali sme z kostola, keď zrazu ku mne priskočili dvaja muži v civile. Schytili ju, vtiahli do ma svojho auta. Tvrдили, že sú policajti. Vraj musím ísť s nimi ešte raz vypovedať. Nelegitimovali sa. Neverila som im. „Aká polícia, spýtala som sa ich. „veď keď chcete so mnou spraviť ďalší výsluch, poďte k nám do bytu. Nemôžem nechať malého syna v kočiaku na ulici!" povedala som im. Vtiahli ma do auta. Lenže kým z jednej strany zatvárali auto, z druhej strany som si dvere otvorila a ušla som im.

Polák: Dobre ste urobili, to nemohli byť naši ľudia.

Vlková: - Suseda mi vzala Petrika aj s kočíkom. A ja som utekala, bála som sa niekoľko hodín prísť domov.

Polák: - A čo teraz odo mňa chcete?

Vlk: - Prišli sme vám to porozprávať. A povedať vám, že toho Adamíka

Richard: - Adamčíka!

Vlk: - ... sme nevideli vychádzať z internátu, keď sme čakali na zastávke onoho 9. júla 1976. Je to naša občianska povinnosť.

Polák: - Občiansku povinnosť ste si splnili, takže môžete ísť.

Vlková: - To je všetko?

Polák: - A čo by ste ešte chceli? Vyznamenanie?

Vlk: - Prepáčte.

Polák: - A viac mi sem už nechodte! Naozaj ma príserne otravujú tie vaše dohady.

/Jozef a Veronika Vlkovci odídu./

Polák /Richardovi/: - To si bol ty, synku?

Richard: - Prikázali ste mne a Jožovi, aby sme im vysvetlili, že o Araboch a arabskej stope majú čušať.

Polák: - Prikázal som aj to, aby ma po vašom zákroku Vlkovci znovu navštívili?!

Richard: - To nie.

Polák /kričí na Richarda/: - Nabudúce splň moje príkazy tak, aby som aj ja z toho mal osoh, a nie aby ma z toho išiel šlak trafiť!

Richard: - Nemohol som vedieť, že znovu prídu!

Polák: - Ale ja sa takto nemôžem sústrediť na moju verziu! Všelijaký vlk ma tu otravuje?! To sme kde?! Na trhu?! Ktorý debil ich pustil až do mojej kancelárie?! Toto nie je tajná polícia, ale korzo!

Richard: - Idem sa pozrieť dolu, kto má službu pri východe.

Polák /skleslo/: - Nechod' nikam. Volal som a ja idiot som súhlasil, aby pustil Vlkovcov. Sám som spravil chybu. bol som príliš mäkký. Ale to sa už viac nestane.

Richard: - nebuďte na seba taký prísny.

Polák /Richardovi už pokojne/: - Zapamätaj si, synku. Veľkí ľudia vedia byť aj sebakritickí. A ja medzi veľkých ľudí jednoznačne patrím.

Richard: - To bezpochyby.

Polák: - Zavolaj Adamčíka. Vypočujeme ho.

Richard: - Výborný nápad. Už ste zase vo forme.

Polák: - A to ešte akej!

Richard: - Zavolám aj Turiniča. Aspoň nebude môcť frfl'ať, že ho nevoláme na výsluchy.

Polák: - Na to zabudni. Bude ma vyrušovať kopou svojich dobrých nápadov. Jedno vyrušenie mi na dnes už stačilo.

/Richard vyjde von./

Rok 1982

Adamčík 4

Poláková pracovňa. Polák. Vojde Richard s Jožom, ktorý privádza Adamčíka.

Polák /milo sa prihovori Adamčíkovi/:- Tak ako sa máte? Už lepšie?

/Adamčík má stále pod ľavým okom veľký monokel a modriny prakticky po celej tvári./

Adamčík: - Áno.

Polák: - To rád počujem. Sadnite si u nás.

Adamčik /po chvíli/: - Som úplne hotový.

Polák /chápavo/: - Viem si predstaviť. Musí to byť hrozný pocit vedieť, že budete odsúdený za vraždu.

Adamčik: - Tak som veril, že vyjde najavo, že som to neurobil.

Polák: - Aj ja som dúfal! Držal som vám palce, verte mi.

Adamčik /vd'ačne/: - Ďakujem vám. Vy ste ku mne taký dobrý, a ja som sa chcel na vás sťažovať.

Polák: - Na mňa? Prečo? Ved' ja vám želim len to najlepšie!

Adamčik: - Teraz to už viem. Ale dlho som si to neuvedomoval. Pozrite, napísal som moták svojmu advokátovi a chcel som mu ho doručiť. Dúfal som, že ho tu stretnem.

/Adamčik roztvorí ľavú dlaň, v ktorej má na drobné kúsky poskladaný papierik, a podá ho Polákovi./

Adamčik: - Hneváte sa?

Polák: - Nehnevám. Nepotešilo ma to, ale priznali ste sa.

Adamčik: - Neveril som vám, viete? Dlhý som vám neveril.

Polák: - Chápem. Som takpovediac na druhej strane barikády ako vy.

Adamčik: - Ved' práve.

Polák: - Ale obaja sme ľudia.

Adamčik: - Áno. A vy ste ešte aj férový.

Polák: - Z vašich úst mi toto uznanie padne dvojnásobne dobre. Ved' to som ja, kto vám spôsobil všetky vaše terajšie problémy. Môžem si ten váš moták prečítať?

Adamčik: - Áno. Preto som vám ho dal.

Polák: - Ďakujem vám za dôveru. */Nahlas prečíta./* "Pán advokát, dvadsiateho tretieho októbra 1981 som bol u plukovníka Poláka. Nie na výsluchu, ale iba na pohovore. Plukovník Polák ma už vypočul vyše dvadsaťkrát, ale ani raz ste tam neboli. Prečo? Adamčik".

Polák položí papierik na stôl a dlho ho dlaňou narovnáva.

Polák: - To je všetko?

Adamčik: - Hneváte sa na mňa?

Polák: - A viete, že ani nie? Viem byť veľkorysý. Najmä keď sa to týka vás.

Adamčik: - Ďakujem.

Plukovník Polák položí na stôl fotoalbum a ukáže mu fotku Hronskej.

Adamčik: - To je kto?

Polák: - Čo má znamenať táto vaša otázka?!

Adamčik: - To je tá zabitá?

Polák /upokojí sa/: - No vidíte, ako ľahko ste ju spoznali.

/Scéna sa zatmie./

Rok 1982

Samovražda Barbory

Hotelová izba. Sedí v nej Polák. O chvíľu vojde Richard s Barborou Vavrekovou.

Barbora /prekvapene/: - To už robíte výsluchy v hotelových izbách?

Polák /takmer príbehne k nej/: - Bašenka! Vám to dnes pristane! */Pobozká jej ruku./*

Podťe ďalej! Som rád, že ste prijali moje pozvanie.

Barbora: - Nemohla som ho neprijat'.

Polák: - Ale nie, tak nehovorte, Bašenka, tak nie! Som váš veľký obdivovateľ a ctiteľ. Viete o tom

vôbec? Tak kde si chcete sadnúť? Vyberte si.

Barbora: - Napríklad tu. /Ukáže na kreslo pri stene celej zo skla./

Polák: - Cítte sa čo najpohodľnejšie.

Barbora si sadne a Polák si ide sadnúť k nej.

Polák /náhle vyskočí z kresla/: - Nie, tam nemôžete sedieť, sedíte v protisvetle a ja nevidím na tie vaše nádherné belasé oči.

Barbora preľaknuto tiež vyskočí z kresla.

Polák /ukáže na kreslo vedľa svojej pravej ruky/:- Sadnite si napríklad tam.

Barbora ho poslúchne. Richard sa pomaly poberá k dverám.

Polák /Richardovi/: - Objednaj šampanské a kaviár! A potom si prisadni k nám.

Richard telefonicky objedná šampanské. Barbora sa zamrví v kresle.

Polák /Barbore/: - Zle sa vám sedí?

Barbora: - Nie, to nie, ale ja neviem, či môžem s vami piť šampanské.

Polák: - A prečo by ste nemohli? Najmä keď náš rozhovor, aj keď s pohárom šampanského v ruke, môže objasniť taký závažný zločin, ako je vražda.

Zaklope čašník. Vojde dnu aj s vychladenou fľašou šampanského v stojane na chladenie nápojov, tri poháre a jednodubky s kaviárom. Čašník otvorí fľašu a ponalíeva do pohárov. potom odíde.

Richard podá pohár Polákovi a potom Barbore a štrngnú si.

Polák: - Na úspešné došetrenie kauzy medička. /Vavrekovej./ Cítite sa dobre, Bašenka?

Barbora: - Ale áno.

Polák /Richardovi/: - Nalej jej ešte.

Barbora: - Ešte mám.

Polák: - Teraz si pripijeme na vás, súhlasíte, Bašenka?

Barbora: - Ako myslíte.

Polák: - Zabudneme na Hronskú aj na všetky vraždy na svete, teraz sa budeme venovať len vám. Lebo vaša krása si to naozaj zaslúži.

Polák a Barbora si štrngnú.

Polák: - A teraz si pripijeme na mňa, aby ste pochopila, že ja nie som len policajt a suchár, dobre?

Barbora: - Ako myslíte.

Polák /Richardovi/: - Ty si jedno kolo vynechal, synku. Pod' si s nami štrngnúť.

Všetci traja si štrngnú.

Polák /Barbore/: - Dajte si jednodubku. Nehanbite sa, ponúknite sa.

Barbora: - Nie som hladná.

Polák: - A nie je to len preto, že sa hanbíte?

Barbora: - Nie, nehanbím sa.

Polák: - Naozaj?

Barbora: - Naozaj.

Polák: - Ale vravíte to príliš ticho na to, aby som vám uveril.

Barbora: - Nie, naozaj sa nehanbím.

Polák: - To som rád, že sa nehanbíte. Vy asi nie ste príliš dobrý papkáč, však?

Barbora: - To máte pravdu.

Polák: - Inak by ste neboli taká krásna a taká štíhla. Ste naozaj krásna, viete o tom?

Barbora neodpovie. Polák si sadne do kresla.

Polák /Barbore/: - No tak už neotáľajte a vyzlečte sa. /Richardovi./ Kde ste zase? Podťte sem k nám.

Richard: - Ja už musím ísť.

Polák /Richardovi/: - Okamžite si sadni!

Plukovník Polák podíde k Barbore, nežne jej vyberie pohár z ruky, položí ho na stôl, pohladí ju po líci.

Polák /Barbore nežne/: - Buďte dobré dievča a vyzlečte sa.

Barbora nereaguje.

Polák: - Už strácam trpezlivosť! Bude to?

Barbora si pomaly začne rozopínať blúzku.

Polák: - Výborne! Len choďte ďalej od toho stola.

Barbora spraví krok smerom k oknu.

Polák: - Tam nie! Ste v protisvetle! Nič nevidím.

Barbora pohne sa smerom k nemu.

Polák: - Výborne! Sem podťte! Ešte trošku bližšie. To je ono! Pokračujte!

Barbora si postupne vyzlieka sukňu a pančušky. Potom bezradne ostane stáť.

Polák: - Bašenka, veď vy sa hanbíte! Nemusíte. Ste krásna aj bez šiat. Pokračujte!

Barbora si s trasúcimi sa rukami si vyzlečie napokon aj podprsenku aj nohavičky.

Polák sa chvíľu na ňu nadšene pozerá zo svojho kresla. Potom vstane, podíde k nej, nežne ju pohladí po prsiach, najprv po ľavom prsníku. Barbora sa trhne Polák sa na ňu usmeje, potom od nej odstúpi na pár krokov, prezerá si ju, akoby ani nebola ľudská bytosť.

Polák: - Krásna!

Potom sa jej obráti chrbtom, podíde k stolu, vezme si jednohubku, a obráti sa na Richarda.

Polák /Richardovi/: - Tie jednohubky reklamuj, synku, sú staré.

Polák potom ide smerom k dverám. Na Barboru Vavrekovú sa už ani nepozrie.

Polák /Richardovi/: - Uvidíme sa zajtra v mojej kancelárii. Buď presný, nie že budeš zase meškať. Účty odtiaľto prines do roboty, vyúčtujeme ich ako vyťažovanie svedka.

Polák odíde, Barbora ešte hodnú chvíľu potom meravo stojí nahá na tom mieste, kde jej prikázal plukovník Polák. Richard si vyzlečie sako a oblečie jej ho.

Richard - Prepáčte.

Po Richardovom ospravedlnení sa Barbora rozplače. Richard k nej podíde.

Barbora: - Nedotýkajte sa ma! /Plače čoraz viac./ Chodťte preč!

Richard: - Chcem vám pomôcť.

Barbora: - To určite!

Richard: - Môžete tu aj prespať. Vyspíte sa a všetko bude zase v poriadku. Izba je zaplatená do zajtra do dvanástej. Oddýchnite si.

Barbora: - Chodťte do čerta! /Začne kričať./ Zmiznite!

Richard vyjde z izby.

Barbora /kričí za ním/- Dúfam, že vás už nikdy neuvidím! Ani vás, ani toho vášho starého úchyla!

Rok 1982

Samovražda Barbory 2.

Na proscéniu stojí Polák. Keď vybehne Richard z izby, narazí na Poláka.

Richard: - Súdruh plukovník! Vy ste ešte tu? Myslel som si, že ste odišli. Čo tu robíte?

Polák: - Čo by som robil? Počúvam. Prečo povedala, že som starý úchyl?

Richard: - Nemenovala vás. To nemyslela vás, ale všeobecne.

Polák: - Neklamte! A mimochodom, zabudli ste si tam sako.

Richard: - Fakt.

Polák: - Prečo ste si ho vyzliekali?

Richard: - Musím sa poň vrátiť. Mám v ňom kľúče od bytu a doklady.

Polák: - Tak si choďte.

Zrazu počuť rachot. Barbora vyskočila z okna. Na proscéniu vybehne recepčná.

Recepčná /osloví Poláka a Richarda/: - To vaša známa leží mŕtva na chodníku? Odpracte jej telo, lebo náš generálny nemôže zaparkovať auto.

Rok 1982

Výsluch Hrázdu 3

Na javisku si k dlhému stolu z jednej strany sadne plukovník Polák a z druhej strany Marcel Hrázda. Vedľa Poláka sedí Richard.

Polák /dobrosrdečne Hrázdovi/: Pod'me sa zhovárať o kauze Hronská.

Hrázda: - Poznáte Milana Járskeho?

Polák: - Nie.

Hrázda: - To je môj spoluväzeň na cele.

Polák: - Zaujímavé.

Hrázda: - No a ten Jársky mi každé ráno rozpráva, čo som hovoril zo sna.

Polák: - Pokračujte.

Hrázda: - Tvrdí, že v spánku opisujem, ako som zabil Hronskú.

Polák: - Fakt?

Hrázda: - Hovorí detaily. Že som bol s kamošmi na diskotéke, tam sme sa tak nafetili, že sme ju odtiaľ uniesli. Vraj nám nechcela dať, tak sme ju všetci postupne znásilnili. Ona sa nám vyhrážala, že nás udá. To sa nám pravdaže ani trochu nepozdávalo, tak sme sa rozhodli urobiť rázny koniec. Ale nikto sa príliš k tomu nemal. Losovali sme preto, kto z nás ju zabije. A lós padol na mňa a na Brezinu. Čo sme mali už potom robiť, keď lós určil nás? S Brezinom sme ju spoločnými silami zavraždili. Utopili sme ju. Bránila sa, ale my sme ju aj tak utopili. Držali sme jej hlavu pod vodou, až kým nezomrela.

Polák /spokojne/: - Naozaj zaujímavé.

Hrázda: - Je možné, aby človek hovoril zo sna príbeh, o ktorom je v bdelom stave presvedčený, že sa nestal?

Polák: - To neviem, nie som psychológ.

Hrázda: - Ale odkiaľ by Jársky toto všetko vzal? Sám určite na čosi také neprišiel, vôbec nemá fantáziu. Že by som to naozaj hovoril zo sna? Že by som ju naozaj zabil?

Polák: - To je nejaké zamotané.

Hrázda: - Možno som ju zabil a ani o tom neviem. Možno som mal okno. Možno som bol taký ožratý, že som mal okno a zabil som ju. Alebo som bol taký nafetený. Čo si myslíte vy? Vy ste skúsenejší v týchto veciach.

Polák: - Počúvajte Járskeho, čo vám vraví, ten vám občerství pamäť.

Hrázda: - Lenže ja viem aj inú verziu.

Polák: - Napríklad o čom?

Hrázda: - Naozaj to chcete počuť?

Polák: /povzbudzujúco/: - Pravdaže

Hrázda /*natešene sa nadýchne a spustí*/: Alena Hronská rok pred svojím zabitím, teda v roku 1975, išla s celým krúžkom lekárskej fakulty na povinnú prax do istej moskovskej nemocnice. Praxovali tam jeden semester. A počas toho semestra pravdaže nevynechali ani návštevu mauzólea. Viete, tam v tom mauzóleu leží na takom mramorovom katafalku Vladimír Il'jič Lenin. Teda celkom presne neviem, či je mramorový, pretože som v moskovskom mauzóleu nikdy nebol, a ani sa tam, priznám sa, v najbližšej budúcnosti nechystám. Ale mramorový katafalk tam môže byť, čo poviete?

Polák: - Nepoviem nič.

Hrázda /*pokračuje*/: Čo iné, ak nie čierny mramor? No, a na ňom leží slamou vypchaté telo nebohého Vladimíra Il'jiča Lenina. Celý je oblečený v čiernom obleku, aby vyzeral ... vznešene. Ved' aj to bol vznešený človek. Zmenil históriu ľudstva a zabil státisíce ľudí. Geniálny človek to bol, hlupákovi by stačilo zavraždiť jedného, dvoch ľudí, ale jemu nie. Preňho myšlienka znamenala viac, ako ľudský život. Ako státisíce ľudských životov.

Tak si tam ten Lenin vznešene leží v čiernom obleku na čiernom mramore. Vidieť mu iba tvár. A tá jeho tvár vyzerá ako živá. Jeho geniálne čelo je aj tých päťdesiat rokov, či koľko už je po smrti, ešte stále priam presvetlené tou jeho myšlienkou, kvôli ktorej umierali milióny.

A stovky ľudí stojí v rade pred mauzóleom, aby sa naňho prišli pozrieť. Stoja a pokorne čakajú, kedy budú môcť vojsť dnu, kde na katafalku z čierneho mramoru už celé desaťročia leží geniálny muž s vysokým mierne zaguľateným čelom, presvetleným myšlienkou. Stoja tam, aj keď prší, padá sneh, alebo sú horúčavy. A pomaly sa posúvajú dopredu. Čakajú päť, šesť hodín, dokonca niekedy aj viac. A potom pomaly v rade vojdú dnu. Ani nedýchajú, keď už vidia jeho topánky a husím krokom sa približujú smerom ku katafalku, k tomu čiernemu obleku a myšlienkou presvetlenému čelu. V husom rade obídu katafalk, pozrú na to geniálne čelo, chceli by ešte postáť, rozjímať o Vladimírovi Il'jičovi a o živote, ale nemôžu, lebo už sa zvonku tlačí dav v husom rade a ten ich postupne vytlačí z mauzólea.

Všetko je tak, ako vravím. Ľudia stoja, posúvajú sa smerom ku geniálnemu čelu umrlca deň čo deň a geniálne čelo umrlca je deň čo deň presvetlené myšlienkou. Ibaže problém predsa len raz začas nastáva. Totiž tá slama, ktorým je vypchaté telo Vladimíra Il'jiča, nie je presvetlená myšlienkou, a tak starne. Podlieha skrátka skaze, vydrží iba niekoľko mesiacov, a potom zašitá v uzavretom tele Vladimíra Il'jiča, začne zapáchať a hniť. A treba približne tak raz za pol roka slamu vymeniť. Lenže ako, keď sa vonku tlačia davy, ktoré si prišli pozrieť presvetlené čelo génia?

No, a až teraz sa dostávam k jadrú. Keď Leonidovi Il'jičovi Brežnevovi oznámili tento vážny problém, že raz začas musia vymeniť slamu v tele Vladimíra Il'jiča a zatvoriť na deň, dva mauzóleum, zhrozil sa. A rozhodol, že to sa nesmie stať. Nesmie sklamať svojich súdruhov, stojacich celé hodiny pred mauzóleom. A aby ich nesklamal, rozhodol sa, že sa obetuje. V deň, keď sa bude vymieňať slama v tele Vladimíra Il'jiča, ľahne si miesto Vladimíra Il'jiča na katafalk on. A bude tam ležať nepohnute po celý ten deň, až kým Vladimírovi Il'jičovi nevymenia slamu. Nemá síce vysoké, mierne zaoblené čelo presvetlené myšlienkou, naopak, na jeho nízkom čele rastie prebujnené obočie. A nemá ani bradu ako Vladimír Il'jič, má len husté fúzy, ale na detailoch predsa nezáleží. Ľudia, ktorí tak túžia vidieť svojho Vladimíra Il'jiča, budú na katafalku v mauzóleu vidieť Vladimíra Il'jiča, aj keby tam ležal orangutan. A napokon aj Vladimír Lenin bol Il'jič, aj Leonid Brežnev je Il'jič, takže vlastne veľké klamstvo to ani nebude.

A tak približne raz za pol roka si Leonid Il'jič ľahol na katafalk miesto Lenina, ktorému práve v tom

čase vymieňali slamu v tele. A naozaj si nič nikto nevšimol. Až na to, že raz, keď ku katafalku dorazila skupina slovenských študentov, a medzi nimi aj Alena Hronská, Leonid Il'jič otvoril jedno oko a zbadal krásnu dlhovlasú dievčinu, teda Hronskú, a strašne sa zamiloval. Hoci medzi nimi bol viac ako tridsaťročný rozdiel. Zistil si, kto tá dievčina je, ako sa volá a kde býva, KGB mu to pravdaže promptne zistila, a inkognito pricestoval začiatkom júla 1976 na Slovensko. Skôr mu to štátnické povinnosti nedovoľovali.

Ale Hronská ho nechcela. Napriek tomu, že ju veľmi miloval a ešte viac prehováral, aby si svoje odmietnutie rozmyslela. Nepomohlo mu to. Hronská ostala neoblomná. Leonid Il'jič sa jej nepáčil. A najmä sa jej nepáčilo jeho nízke čelo, nepresvetlené myšlienkou, len ohraničené urážlivo hrubým obočím. Tak ju Leonid Il'jič deviateho júla 1976 nechal uniesť, a keď ani potom nezačala o ňom pozitívnejšie uvažovať, vlastnoručne ju zabil.

/Hrázda stíchne. Chvíľu mlčí aj plukovník Polák./

Polák /po chvíli/: - Brežnev nemal fúzy.

Hrázda: - No a?

Polák: - No nič, ibaže Brežnev nemal fúzy. Pomýlili ste si ho so Stalinom.

Hrázda: - Stalin, Brežnev, Lenin. Je ich veľa. Kto si ma pamätať, ktorý z nich mal fúzy, a ktorý nie?

Polák: - Lenže keď chcete, aby som vám veril, tak musia sedieť aj fúzy. Brežnev mal husté obočie, ale nemal fúzy. Fúzy mal Stalin. A Lenin bol plešatý.

Hrázda: - To snáď nie. On nebol plešatý. On mal len genialitou presvetlené čelo.

Polák: - Potom vravme skôr o celej lebke.

Hrázda: - Čo celej lebke?

Polák: - Ak mal genialitou čosi presvetlené, tak celú lebku. Lebo nemal vlasy na celej lebke.

Hrázda: - Tak dobre. Celú lebku mal presvetlenú myšlienkou.

Polák: - A navyše Brežnev nemal fúzy.

Hrázda /celkom vážne/: - Ak uznáte, že Brežnev mal fúzy, a že teda moje rozprávanie je celkom pravdivé, tak ja uznám, že som zabil Hronskú.

Polák /neverí vlastným ušiam/: - Prosím?

Hrázda: - Ak vy uznáte, že Brežnev mal fúzy, tak ja sa bez všetkého priznám, že som zavraždil Hronskú.

Polák: - Tak dobre. Platí. Ale na vašu zodpovednosť.

Hrázda: - Nie, na vašu. Vy ste plukovník.

Polák: - Nie, na vašu. Vy ste obvinený z vraždy. A to je viac ako plukovník.

Hrázda: - Vy mi lichotíte.

Polák: - Nie, hovorím pravdu.

Hrázda: - Tak dobre. To beriem. Len ešte uznajte, že Brežnev mal fúzy.

Polák: - V poriadku. Čo by som neurobil pre vás. Uznávam. Brežnev, rovnako ako Stalin mal fúzy.

Hrázda: - Ok. Tak mne už neostáva nič iné, len sa priznať, že som zabil Hronskú.

Polák: - Nech sa páči.

Hrázda: - Zabil som Hronskú.

Polák: - Fakt?

Hrázda: - Nie. Ale vy to chcete počuť.

Polák: - To neplatí. Musíte sa priznať. A hotovo.

Hrázda: - Tak fakt. Zabil som Hronskú.

Polák: - Môžeme to zapísať?

Hrázda: - A načo? Ved' viete, že to nie je pravda.

Polák: - Ale ja chcem veriť, že to pravda je. Pomôže nám to.

Hrázda: - Tak dobre. Ja vám chcem pomôcť. Boli ste ku mne milý. Uznali ste, že Brežnev mal fúzy.

Hoci sa vám to ťažko uznávalo. Obetovali ste sa kvôli mne. Aj sa za vás chcem obetovať.

Polák: - Tak si to môžeme zapísať?

Hrázda: - Zapisujte.

Polák: - Zabíli ste Hronskú?

Hrázda: - Áno, ja a Brežnev s fúzmi, teda nie ten bez fúzov, sme zabíli Hronskú.

Polák: - Nemôžete sa vykašľať na Brežneva?

Hrázda: - Nemôžem. Veď pochopte, on je najdôležitejší.

Polák: - Lenže pochopte aj vy mňa. Nie každému môžeme vešať na nos, že je najdôležitejší.

Napríklad tento zápis bude čítať sudca, ktorý vôbec nevie, že Brežnev je najdôležitejší.

Hrázda: - Ale to by mal každý vedieť.

Polák: - No, viete, ako to chodí. Bezpečnosť osobná, štátne tajomstvo, delikátna otázka toho, či mal fúzy alebo nie, chápete. Brežnev bude naše spoločné tajomstvo.

Hrázda: - Tak dobre. Ja a */prikryje si ústa rukou a takmer nečujne vysloví/* Brežnev sme... zabíli Hronskú.

Polák: - Výborne! To som chcel počuť. Zaprotokolujeme to.

Hrázda: - Zaprotokolujte si to. Zabil som Hronskú.

/Lampa nad stolom pomaly zhasne./

Rok 1982

Karol Brezina

Pracovňa plukovníka Poláka

Polák, Richard

Polák */listuje v kartotéke/*: - B,B,Vlk. Aha, mám to. Brezina Karol. */Vytiahne fascikel, listuje v ňom./* Aj ten má záznam. Pekné kvietko. */Číta./* "Druhého júna 75 sa na kúpalisku v Nitre o deviatej hodine ráno hlučne zabával v spoločnosti niekoľkých mladých žien, fajčil cigary, o ktorých sa nahlas chválil, že len jedna stála 500 korún. Neskôr dokonca v bielom župane a so zapálenou cigarou v ruke skákal do detského bazéna, nasledovaný svojimi spoločníčkami, pričom nedbal na to, že týmto svojimi zhýralými činmi ukazuje zlý príklad našej mládeži a našim deťom". No prosím!

Richard: - Dorážali nejaký flám.

Polák: - Dokázal by ste to? Päťstokorunovú cigaru nedofajčiť, a zahasit' ju skokom do detského bazéna! Len si to predstav! Ako tá cigara musela zasyčať, keď ju ten somár offkal vodou! Takú drahú cigaru!

Richard: - Mali mu dať poriadkovú pokutu.

Polák: - To teda nie je len na poriadkovú pokutu. To je oveľa vážnejšie. Človek, ktorý takto ničí cigary, si nič neváži. Čo neváži, to je sadista! Ten má teda za ušami!

A nik si ho nevšimol. To som musel prísť až z Prahy, aby si niekto na toto kvietko posvietil! Predveď ho!

Richard vyjde z miestnosti a o chvíľu sa vráti aj s Brezinom.

Brezina */podáva ruku Polákovi, Polák si to nevšíma/*: - Dobrý deň, vážený pane.

Polák: - Nechajte si toho váženého pána pre niekoho iného. Ja som plukovník ŠtB, ak ste si neráčili všimnúť.

Brezina: - Ale pravdaže, pán... teda súdruh plukovník, ako si len želáte.

Polák: - Viete, prečo sme si vás zavolali?

Brezina: - Ani nie, vážený súdruh plukovník, ale vy mi to iste prezradíte, keď to uznáte za potrebné.

Polák: - Často fajčíte v detskom bazéne päťsto korunové cigary?

- Brezina:** - Keď ja mám rád kubánske cigary. a tie toľko stoja.
Polák: - Ale prečo v detskom bazéne?
Brezina: - Viete, v tých ostatných bazénoch sa nedá dobre fajčiť, majú priveľa vody.
Polák: - A čo takto aj pracovať?
Brezina: - Pracovať? Tiež možné riešenie. Ale nudné.
Polák: - Kde ste zamestnaný?
Brezina: - Povedzte mi jediný dôvod, prečo by som sa mal zamestnať.
Polák: - Musíte byť niekde zamestnaný. Inak vás zatvoríme pre príživníctvo.
Brezina: - Život prináša aj úskalia.
Polák: - Vás ten humor vo väzení prejde! Zatvoríť!

Richard odvedie Brezinu z miestnosti.

Rok 1982

Výsluch Brezinu 2

Po troch týždňoch. V miestnosti je Richard, Polák, Jožo a Brezina

- Polák:** - Tak čo? Ako sa vám v cele fajčí cigara?
Brezina: - Ale ďakujem za opýtanie, vážený súdruh plukovník.
Polák: - Cigary vám v cele nekradnú?
Brezina: - Ani nie. Môj spoluväzeň mi ich nekradne, pretože že ich nemám.
Polák: - Veľmi vtípné. Som zvedavý, či mi rovnako vtípne opíšete aj váš vzťah k Hronskej.
Brezina: - Nepamätám sa, že by som poznal nejakú Hronskú.
Polák: - Som si istý, že Hronskú poznáte. Dokonca ste s ňou súložili.
Brezina: - Myslíte? Nevylučujem to. Zrejme to bola len jednorázová záležitosť.
Polák: - Jednorázová a jednostranná, pretože ona vás nechcela.
Brezina: - Tak potom som s ňou nemohol súložiť.
Polák: - Znásilnili ste ju. Spolu s vašimi priateľmi.
Brezina: - Myslíte grupák? Dobrý grupák nie je zlý, ale dobrý je len vtedy, keď ho obľubujú všetci zúčastnení.
Polák: - Čo ste robili deviateho júla 1976?
Brezina: - To isté, čo ôsmeho, desiateho alebo jedenásteho júla 1976. Nič.
Polák: - Teda pripúšťate, že ste boli na diskotéke v Unic klube?
Brezina: - Prečo by som to nepripustil? Chodím na diskotéky často a rád. Môže byť, že som bol aj deviateho júla 1976 na diskotéke.
Polák: - Tam ste sa zoznámili s Hronskou.
Brezina: - No a? Niekde som sa s ňou musel zoznámiť, ak som s ňou neskôr vychrápal.
Polák: - A potom ste ju zabili!
Brezina: - Vražda nie je naozaj môj štýl.
Polák: - Chladnokrvne ste ju zavraždili, aby vás neprezradila, že ste ju aj s vašimi vydarenými priateľmi niekoľko násobne znásilnili.
Brezina: - Na to, že znásilňujem ženy a potom ich zabíjam, ste ako prišli?
Polák: - A kto ju potom zabil, ak nie vy?

Rok 1982

Patológ Novický 1

V pracovni plukovníka Poláka je Richard a patológ Novický.

- Polák /Novickému/:** - Ako mám chápať váš súdnoznalecký posudok?! uvedomujete si, že ste ním

celkom podryli moju verziu?

Novický: - Do posudku som napísal len to, čo som zistil pri pitve.

Polák: - Koho ale zaujíma, čo ste zistili vy?! Vy si ani trochu neuvedomujete, že sme kolektív?! Že vyšetrovanie je kolektívna práva?!

Novický: - Nemôžem napísať klamstvo.

Polák: - Čo je pre vás klamstvo, pre mňa môže byť pravda. Musíte zohľadniť kolektívnu pravdu a nielen tú vašu!

Novický: - Patológia je exaktná záležitosť.

Polák: - Nepletzte ma cudzími slovami. Jednoducho sa podriadite názoru šéfa vyšetrovacieho kolektívu.

Novický: - Chcete mi povedať, že nálezy z pitvy sa majú podriaďovať vám?!

Polák: - No a? Ja som tu šéfom, nie vy.

Novický: - Ale to nejde.

Polák: - Všetko sa dá, len treba chcieť. */Vezme posudok do rúk a číta z neho./* - Aha, tuto to je. "Pri prehliadke pohlavných orgánov, ale aj celého tela obete sa nezistili žiadne stopy, ktoré by svedčili o hrubom násilí".

Novický: - To som pri pitve zistil.

Polák: - A vy ste išli ešte ďalej! "Podrobnou pitvou vonkajších a vnútorných pohlavných orgánov sa nezistili žiadne stopy násilia, ktoré by poukazovali na to, že sa na obeti vykonala násilná súlož alebo iná násilná sexuálna manipulácia".

Novický: - Opakujem. To je výsledok pitvy.

Polák */obráti sa na Richarda/:* - Chápeš, synku, čo to znamená?!

Richard: - Musíme z obžaloby vyhodíť, že Hronskú znásilnili.

Polák: - To by sme vyhodili motív vraždy!

Novický: - To už je váš problém.

/Novický odíde./

Richard: - Pustíme všetkých obžalovaných a začneme odznovu.

Polák: - To v žiadnom prípade! Len cez moju mŕtvolu! Ty sám veľmi dobre vieš, koľko som sa na tomto prípade narobil. A teraz mám začať odznovu?! Ani za nič! Kvôli nejakému patológovi predsa nehodím svoju trojročnú prácu do koša!

Richard: - Ale ak ju ale podľa súdnoznaleckého posudku neznásilnili, tak do obžaloby nemôžeme dať, že ju znásilnili.

Polák: - Také skvelé typy na páchatel'ov už nezoženieme. Ako sa volá ten patológ?

Richard: - Pavol Novický.

Polák: - Zistite v archíve ŠTB, či naňho niečo nemáme.

Scéna sa zatmie.

Rok 1982

Brezina 1

Polákova pracovňa. Je v nej Polák, Jársky, Jožo a Richard.

Polák: - Za Hrázdu ťa chválím. To sa ti podarilo. Ale Brezinu si nezvládol.

Jársky: - Aj Brezinovi som vravel, že hovorí zo spánku, ako zabil Hronskú. Ale on na mňa vyštekol, že či som náhodou za tie táraniny nedostal od vás meprobamat. To ma teda parádne naštvalo.

Povedal som mu, že ani náhodou. Akým právom si o mne myslí, že som predajná sviňa? Že za meprobamat sa dám nahovoriť na hocičo?

Richard: - Dostal si dexík.

Jársky: - Dexík nie je meprobamat!

Richard: - Pýtal si si dexík, tak sme ti dali dexík.

Jársky - No a?

Richard: - No nič.

Polák: - Zlyhal si. Zvyšok dexíku nedostaneš.

Jársky: - Dohoda znela inak.

Polák: - Odchod!

Jožo odvedie Járskeho.

Polák /Richardovi/: - To naozaj nemáme k dispozícii silnejší kaliber, než túto trasorítku Járskeho?

Richard: - Riaditeľ väznice nám ponúkal Riga.

Polák: - Dôvod?

Richard: - Čaká v cele smrti, kedy ho obesia. Je dvojmetrový, vyše sto kilový muž. Na pravom zápästí mal ako náramok vytetované krstné meno svojej manželky Renátka, ktorú zavraždil.

Polák: - To je náš typ. Doved'te ho.

Richard vyjde von a o chvíľu spolu s Jožom dovedú Riga.

Polák: - Tak čo, Rigo, pomôžeš nám?

Rigo: - O čo ide?

Polák: - Nič mimoriadne. Potrebujeme priznanie od jedného, alebo aj dvoch páchatel'ov, že prichloštili dcéru plukovníka československého letectva.

Rigo: - Seriem na to, koho prichloštili.

Polák: - Ale dinyly by ti bodli. Alebo dexfenmetrazíny.

Rigo: - Také chemické svinstvo si nechajte. To nie je nič pre mňa.

Richard: - V poriadku. Nechceli sme ťa uraziť.

Jožo: - Uraziť? Porozprávaj, Rigo, ako si zabil svoju ženu.

Rigo: - Vyspala sa s mojím kamošom.

Jožo: - Veď jeho si tiež zabil.

Rigo: - Ak odo mňa niečo chcete, tak mi prineste čabajku alebo uherák a nejaké fľaše moskovskej vodky. Ale všetko pravé. Vaše chemické svinstvá si žerte vy.

Jožo: - To je drahé.

Rigo: - Čo ŠTB nemá prachy?

Jožo: - Čo by nemala, ale nie pre teba.

Rigo: - Potom seriem na vás.

Polák: - Počkaj, Rigo, pokojne! Ak inak nedáš, bude aj uherák, aj čabajka.

Rigo: - Aj vodka?

Polák: - Aj vodka.

Rigo: - Pravá?

Polák: - Pravá moskovská.

Rigo: - Tak dobre. Sedí vec. Ale až keď mi prinesiete môj honorár.

Scéna sa zatmie.

Rok 1982

Rigo, Brezina 2

Pracovňa plukovníka Poláka. je v nej Brezina, Richard, Jožo a Polák

Polák: - Tak, Brezina, už ste pochopili, že ide do tuhého?

Brezina: - Prečo by teraz malo ísť viac do tuhého ako predtým?

Polák: - Tak vás ten humor neprešiel?! Miesto to humoru ste radšej mohli so mnou spolupracovať, a spravil by som z vás svedka. Úloha svedka, ako vidím, nie je pre vás.

42 STRANA VYŇATÁ!

Polák: - Napríklad váš posudok z pitvy zavraždenej Hronskej. Boli ste triezvy, keď ste ho písali?

Novický: - Pravdaže, veď vám vravím, že desať rokov abstinujem.

Polák: - Ako je potom možné, že vo vašom posudku sa píše, že Hronskú neznásilnili, ale mne sa traja Nitrania priznali, že ju pred zavraždením jeden po druhom znásilnili?!

Novický: - Telo ženy, ktoré som pitval, nenieslo žiadne stopy násilia.

Polák: - Ale my sme už obžalovali troch Nitranov!

Novický: - Pri obžalobe by sa malo v prvom rade prihliadať na zistenia z pitvy.

Polák: - Čo tým chcete povedať? Že sme zle vyšetrovali?! Ja som presvedčený o opaku! To vy ste napísali zlý posudok! Ak to nezmeníte, postaráme sa, že kvôli vášmu alkoholizmu prestanete byť patológom!

Novický /po hodnej chvíli/: - Čo navrhujete, aby som spravil?

Polák /stále nahnevane/: - Otázka znie inak! Otázka znie, čo vy navrhujete?! Musí byť predsa možnosť, ako vykorčuľovať z tejto príšernej situácie, ktorú ste svojím posudkom spôsobili! Lebo inak podám hlásenie, že ste posudok napísali úplne ožratý a že ste prišli aj dnes do práce opitý.

Novický: - Pochopil som.

Polák: - Tak rozmýšľajte!

Novický: - Stopy po násilí sa nenájdu, ak nájdeme telo obete v značnom rozklade. To ale nebol prípad Hronskej.

Polák /už pokojne/: - Na to čo najskôr zabudnite. My máme priznania páchatel'ov.

Novický: - Dobre. /Uvažuje./ Na tele sa nenašli stopy po násilí, lebo telo sme pitvali už v značnom rozklade. To bude môj záver, keď si to želáte.

Polák: - No konečne. Až na to, že ten záver zmeníte nie kvôli mne, ale vy sám ste pochopili, že váš predošlý záver bol chybný.

/Scéna sa zatmie./

Rok 1982

Kaviareň

Pri pulte sedí Novický. Pred sebou má štamperlík s vodkou. Je opitý. Vojde Richard. Prísadne si k nemu.

Richard /Novickému/: - Nemôžete tu piť. Sem chodí veľa policajtov. Uvidia vás.

Novický /ledva artikuluje/: - Kašlem na nich. Desať rokov som abstinoval, a teraz je všetko v riti!

Richard: - Spamätajte sa, do frasa!

Novický: - Tomu sa vraví dobrá rada and zlato! Nechápete, že ten váš plukovník ma dostal?

Richard: - Chápem.

Novický: - Strčte si tú vašu chápvosť do prdele! /Po chvíli./ Ak nebudem súhlasiť s Polákovým návrhom, pošle na mňa hlásenie, že som alkoholik, a skončil som. Ak s ním budem súhlasiť a budem tvrdiť, čo chce on, aj tak som skončil, lebo on odo mňa chce patologický nezmysel.

Richard: - Tvrdiť, že sa mŕtvola Hronskej našla v úplnom rozklade je patologický nezmysel? To je klamstvo, ale nie nezmysel.

Novický: - Prekvapujete ma, kolega. Viete, že odo mňa Polák chce klamstvo a nič s tým nerobíte. Ste taký istý sráč ako ja.

Richard: - Určite je ešte zopár ďalších sráčov na svete okrem nás.

Novický: - Lenže nie je to iba klamstvo, neutešujte ma nestráviteľnými hlúposťami. Je to aj patologický nezmysel.

Richard: - Vykašlite sa na to.

Novický: - To nejde. V posudku totiž ďalej rozoberám mierne odreniny a modriny, ktoré mala Hronská na tele a ktoré najpravdepodobnejšie vznikli šúchaním o riečne kamene .

Richard : - No a?

Novický: - Ste úplne blbý, alebo čo? Ak telo bolo natoľko v rozklade, ako žiada plukovník Polák, nemohol som potom na jej tele vidieť ani tie modriny. Chápete už?

Richard: - Aha. Čo teraz?

Novický: - Teraz už nič. Ak to nepoviete Polákovi, dám si s vami vodku.

Richard: - Pravdaže nepoviem.

Novický: - Ak to poviete, aj tak si s vami tú vodku dám. A budeme sa tváriť odteraz ako úplní debili.

Richard: - Nepoviem mu nič, sľubujem vám, - vážne som odvetil.

Novický: - Ste charakter, vážim si to, ale nič tým nezískame. Ani vy ani ja.

Scéna sa zatmie.

Rok 1983

Pojednávanie v súdnej sieni

Vchod do súdnej siene strážia dvaja po zuby ozbrojení policajti so služobnými psami

Do miestnosti sa tlačia novinári a rodinní príslušníci. Počúť hlasy: "Pustite nás, my sme rodina obžalovaných. Ja som zase o vražde Hronskej písal, som veľkým obdivovateľom plukovníka Poláka, mňa by ste teda mali pustiť." V miestnosti je predsedkyňa senátu a dvaja sudcovia, obžalovaní, Polák, Richard a ďalší.

Predsedkyňa senátu / *sedí už na svojom mieste a vraví ľuďom, ktorí sa chcú dostať dnu/:*

Pojednávanie je s vylúčením verejnosti.... Nie, nikto. Z rodiny sa môžu dostať len tí, čo majú žetón.

Každý obžalovaný dostal po dva žetóny. Viac rodinných príslušníkov do sály nesmie a hotovo.

/Policajtovi pri dverách./: - Urobte tam poriadok, lebo nemôžeme začať. Meškáme už vyše hodiny, zavrite dvere a hotovo.

Dvere do pojednávacej sály za vrú, je zrazu ticho.

Hrázda /*postaví sa z lavice obžalovaných, v ruke drží blok/:* - Tak ja to tu mám v bloku všetko napísané! /*Ukáže blok najprv predsedkyňi senátu, sudcom a potom aj prítomným v sále./* A teraz o vražde Hronskej poviem pravdu. Ako ma policajti bili, nútili ma, aby som sa priznal k niečomu, čo som nespáchal. Všetko som napísal do tohto bloku.

Predsedkyňa senátu: - Na súde môžete hovoriť, až keď vám udelím slovo.

Hrázda: - Ale ja vám musím povedať, ako to všetko je. Lebo my všetci žijeme vo veľkom omyle. Málokto sa zatiaľ dozvedel, že nás bili. A ten hrubý nátlak je zrejme vyvíjaný aj na vás, sudcov, vyšetrovateľov, prokurátorov. Možno aj vás mlátia!

Predsedkyňa senátu: - Nie je vám zle? Nechcete sa napiť vody?

Hrázda: - Nie je mi zle, ale vody by som sa napil rád.

Predsedkyňa senátu: - V poriadku, spravíme si prestávku.

Hrázda: - Netreba, ja sa chcem len napiť vody.

Predsedkyňa senátu: - Ved' vravím, spravíme si prestávku.

Scéna sa zatmie.

Rok 1983**Pojednávanie 2**

Hrázdu do súdnej siene vovedú dvaja policajti. Ďalší dvaja po zuby ozbrojení so samopalmi v ruke a služobnými psami stoja pri vchodových dverách. Hrázda pôsobí úplne flegmaticky. Sadne si na lavicu obžalovaných.

Predsedyňa senátu /Hrázdovi/: - Tak, nech sa páči, súdruh Hrázda. Chceli ste nám toho toľko povedať.

Hrázda: - A o čom som vám chcel hovoriť?

Predsedyňa senátu: - Pojednávame tu vraždu Hronskej.

Hrázda: - Ach, áno, zabudol som. Alenu Hronskú som zabil ja.

Predsedyňa senátu: - Takže sa priznávate?

Hrázda: - Pravdaže sa priznávam. Musím, lebo svedomie by mi inak nedalo. A pomáhali mi Brezina a Adamčík, a ostatní. Ved' viete, ktorí. Teraz sa ma spýtajte na motív, lebo motív je dôležitý.

Predsedyňa senátu: - Rozprávajte to, čo nám chcete povedať. Teda čo pokladáte za potrebné nám povedať. My to zaprotokolujeme.

Hrázda: - Takže motív vás nezaujíma. Chyba! Motív je v detektívkach najdôležitejší. A toto je detektívka.

Predsedyňa senátu: - vravte to, čo uznáte za vhodné.

Hrázda: - Motív je jednoduchý. Hronskú sme museli zavraždiť zo štátneho záujmu.

Predsedyňa senátu: - Ako to myslíte?

Hrázda: Keď hronská bola na brigáde v Moskve, navštívila mauzóleum Vladimíra Il'jiča Lenina. Práve vtedy sa potrebovala zbaviť niekoľkých samopalov, ktoré ukradla svojmu otcovi, plukovníkovi leteckva. Chcela ich v Moskve speňažiť, ale tam nemal nikto o samopaly záujem, tak ich napchala do tela Vladimíra Il'jiča Lenina.

Predsedyňa senátu: - Dost'!

Hrázda: - V žiadnom prípade! Ešte som sa nedostal k samotnému činu.

Predsedyňa senátu: - Tak pokračujte, aspoň zistíme, či ste vôbec schopný vypovedať.

Hrázda: - Problém nastal hneď na druhý deň. Brežnev išiel hneď na druhý deň navštíviť svojho predchodcu do mauzólea a hneď si všimol, že Lenin pribral. Nezdalo sa mu to, lebo ved' všetci vedia a on to pravdaže vie najlepšie, že Vladimír Il'jič je už desaťročia po smrti a mŕtvi ľudia predsa nepriberajú. Tak sa mu pozrel pod šaty. Zbadal, že miesto slamy, ktorú Leninovi pravidelne v tele vymieňali, má telo vypchaté samopalmi. Začalo sa vyšetrovanie, kto tam tie samopaly dal. Špióni KGB nie sú žiadne béčka, už o pár hodín zistili, že ich tam dala Hronská. No, a netrvalo dlho, a my sme dostali šifrovú správu, aby sme urýchlene zabili Hronskú. Tak sme ju zabili. Čo by ste robili vy, pán sudca, na našom mieste?

Predsedyňa senátu: - Vyhlasujem prestávku!

Scéna sa zatmie.

Rok 1983**Pojednávanie 3**

Pokračuje súdne pojednávanie. Vypovedá patológ Novický na iniciatívu advokáta Turiniča.

Turinič /senátu/: - Žiadam, aby vypovedal aj patológ Novický.

Predsedyňa senátu: - Nie je to potrebné. Napísal súdno znalecký posudok, ktorý je priložený v spise.

Turinič: - Ved' práve. Sú tam veci, ktoré prinášajú do prípadu nové svetlo a ktoré dokazuje nevinu mojich mandantov.

Predsedyňa senátu: - Plukovník Polák, aký je váš názor?

Polák /vstane/: - Advokát Turinič ma prekvapuje. Výpoveď patológa neprinesie nič nové. Som

presvedčený, že rovnakého názoru je aj prokurátor. Ale nech súd vypočuje patológa, je to jeho právo.

Predsedkyňa senátu: - V poriadku, nech predstúpi patológ Novický.

/Policajt privedie do súdnej siene patológa Novického, ktorý sa mierne tacká./

Predsedkyňa senátu */Novickému/*: - Budete vypovedať ako svedok. Upozorňujem vás, že vypovedať klamlivo je trestné. */Kývne na Turiniča/*: - Začnite.

Turinič */vstane, Novickému/*: - Pán doktor, vo svojom súdnoznaleckom posudku tvrdíte, citát: „Podrobnou pitvou vonkajších a vnútorných pohlavných orgánov sa nezistili žiadne stopy násilia, ktoré by poukazovali na to, že sa na obeti vykonala násilná súlož alebo iná násilná sexuálna manipulácia“, koniec citátu.

Novický: - No a?

Turinič: - Aj ďalej na iných miestach v svojom posudku niekoľko ráz podčiarkujete, že na tele obeť neboli vidieť žiadne výraznejšie stopy násilia. A my tu máme troch mužov, obžalovaných z únosu, viacnásobného znásilnenia Aleny Hronskej a jej neskoršieho zabitia. Nezdá sa vám to v rozpore?

Novický: - Na prvý pohľad to ako rozpor vyzerá, ale nie je v tom rozpor.

Turinič: - Vysvetlite nám to.

Patológ Novický neodpovedá.

Turinič: - Vysvetlite nám svoje tvrdenia, prosím.

Novický */po chvíli/*:- Je pravda, že som napísal, čo ste tu citovali. Ale na druhej strane je pravda aj to, že telo Hronskej bolo v takom rozklade, že sme žiadne stopy násilia ani nemohli nájsť.

Turinič: - Ako je potom možné, že v svojom posudku zároveň opisujete niekoľko drobných krvných podliatin, ktoré podľa posudku mohli vzniknúť pádom na dno rieky? Tie bolo vidieť napriek rozkladu? A stopy po násilí nie? Aby som bol konkrétny, menujete krvný výron na zadnej ploche pravého ramena o priemere jeden a pol centimetra a ďalší dvojcentimetrový na vnútornej ploche hornej tretiny ľavého stehna? A ďalej píšete, že to sú jediné stopy násilia na tele Hronskej, ktoré sú ale také minimálne, že o hrubom násilí voči nej nesvedčia.

Novický mlčí.

Predsedkyňa senátu */Novickému/*:- Nemusíte odpovedať, ak nechcete.

Novický */po chvíli/*:- Nedá sa povedať, že by som nechcel. Len ťažko dokážem vysvetliť čisto odborné záležitosti človeku, ktorý nemá špecializáciu patológia a neštudoval medicínu.

Predsedkyňa senátu: - Práve preto vám vravím, že nemusíte odpovedať.

Novický: - Laici dávajú laické otázky, na ktoré sa ťažko odpovedá.

Predsedkyňa senátu: - Čo ste uznali za potrebné, to ste napísali v svojom posudku. */Turiničovi nahnevane./* Máte ďalšie otázky?

Turinič: - Nie, nemám. Domáham sa len odpovede na moju predošlú otázku. Odpoveď na ňu môže zohrať v tomto procese kľúčovú úlohu.

Novický: - Nie ste patológ. Je to váš laický názor a ja vám ho neberiem. Vidíte zjavné rozpory aj tam, kde rozpory nie sú. Opakujem ešte raz, Hronskú mohli znásilniť, dokonca násilná súlož sa mohla niekoľko ráz opakovať. Pri pitve sa stopy násilia nenašli, lebo sa už kvôli hnilobnému rozkladu nájsť ani nedali.

/Scéna sa zatmie./

Rok 1983

Kozárovej výpoved' v súdnej sieni

Kozárová: - Nie som žiaden korunný svedok znásilnenia a vraždy Hronskej. V živote som žiadnu vraždu nevidela. V čase zavraždenia Hronskej som bola na povinnom splave v Revíšťskom Podzámku.

Predsedyňa senátu: - Ako je potom možné, že ste vyšetrovateľom do podrobností opísala, ako traja obžalovaní uniesli Hronskú, znásilnili ju a potom ju zavraždili?

Kozárová: - Vyšetrovatelia na mňa vyvíjali hrubý nátlak, aby som to povedala.

Predsedyňa senátu: - Na diskotéke v Unic klube vás ale videlo viacero svedkov. A aj obžalovaní sa priznali k znásilneniu a vražde a napokon aj to, že ste boli s nimi.

Kozárová: - predpokladám, že keď na mňa vyvíjali vyšetrovatelia taký nátlak, tak že ho vyvíjali aj na nich. Jednoducho ich prinútili sa priznať.

Predsedyňa senátu: - Ale to len predpokladáte.

Kozárová: - Áno, to len predpokladám.

Predsedyňa senátu: - Tak nás tu nezaťažujte svojimi predpokladmi a hovorte to, čo ste naozaj zažili.

Kozárová: - V poriadku.

Predsedyňa senátu: - Upozorňujem vás ešte, že za krivú výpoveď vás môžeme poslať do väzenia až na tri roky.

Kozárová: - Trvám na tom, že moja výpoveď pred vyšetrovateľom bola vynútená a teraz hovorím pravdu. Žiadnu vraždu som nevidela. bola som v Revíšťskom Podzámku, čo si môžete overiť, a nemala som sa odtiaľ ako dostať do Bratislavy. nemala som ani dôvod.

Predsedyňa senátu: - Akým spôsobom vás nútili? Bili vás?

Kozárová: - Nie, to nie. Zatvárali ma do väzenia dovtedy, kým som nevypovedala, ako oni chceli.

Predsedyňa senátu: - Náš trestný zákon umožňuje dať do väzby aj svedkov. Čo mali vyšetrovatelia robiť, keď ste nechceli vypovedať?

Kozárová: - Ja som chcela vypovedať. Pravdu. Nie to, čo oni chceli počuť.

Predsedyňa senátu: - Viete vy vôbec, čo je pravda a čo nie? Veď stále meníte výpoveď!

Kozárová: - Viem to presne. Nebola som v Unic klube, nevidela som vraždu, bola som na splave.

Predsedyňa senátu: - Z akého dôvodu máme uveriť vašej terajšej výpovedi a nie tej predchádzajúcej?

Kozárová: - K tej predchádzajúcej ma prinútili.

Predsedyňa senátu: - Nedokázali ste nám vysvetliť, ako vás nútili.

Kozárová: - Zatvorili ma, aj keď moja dcéra mala iba štyri mesiace a ja som ju nemohla kojiť. Vtedy ma držali vo väzení vyše troch mesiacov, kým som nesúhlasila s policajnou verziou. Ak som chcela vidieť svoju dcéru, musela som povedať, čo chceli počuť.

Polák /nahnevane/: - Keď sme vás milosrdne nezavreli do cely, ale vybavili sme ti ubytovanie v hoteli Kyjev, tak vám neprekážalo, že v ten deň svoju dcéru kojiť nebudete. Vyvália ste sa v prepychový hotelových perinách bohvie s kým.

Kozárová: - Mohla som to odmietnuť? Dovolili by ste mi odísť domov do Nítry?

Polák: - Prečo by ste vám mali niečo dovoliť? Uznali sme za vhodné, aby ste cez noc ostali v Bratislave, tak ste ostať v Bratislave museli! Veď sme polícia! Orgán činný v trestnom konaní! A nie obyčajní šašovia! Vyšetrovali sme vraždu!

Kozárová: - Zatvárali ste ma do väzenia ako podozrivú, a ja som pritom bola po celý čas iba svedkom!

Polák: - Lebo ste odmietli spolupracovať! Klamali ste nám!

Predsedyňa senátu /Polákovi/: - Neprerušujte svedka. /Kozárovej./ Pokračujte!

Kozárová: - Kvôli tomu veľkému tlaku zo strany vyšetrovateľov, aby som sa priznala k tomu, čo oni chceli, som si dlho nevedela spomenúť, že som deviateho júla na diskotéke v Unic klube jednoducho nemohla byť, pretože som bola na splave v Revíšťskom Podzámku. Prosím sudcov, aby si overili, či som sa vôbec mohla po niekoľkohodinovom splave dostať z Revíšťskeho Podzámku stopom do Bratislavy, ktorá bola od nášho stanového tábora vzdialená vyše dvesto kilometrov, a do

rána sa znovu vrátiť do stanu v Revíšťskom Podzámku. Stanovali sme totiž v lese priamo pri rieke Hron.

Predsedkyňa senátu: - Pustíme si teraz videozáznam, na ktorom svedkyňa Kozárová tvrdí niečo úplne iné.

Pustí sa videozáznam, v ktorom sa Kozárová priznáva, že videla vraždu Hronskej.

Predsedkyňa senátu: - Tak nám povedzte, kedy ste klamali. Teraz, alebo na tom videozázname?

Kozárová: - Teraz hovorím pravdu.

Predsedkyňa senátu: - Takže ste klamali na tom videozázname?

Kozárová: - Hovorím pravdu. Neklamem!

Predsedkyňa senátu: - Ale počuli sme dve celkom odlišné verzie a ja sa vás pýtam, pri ktorej z nich ste klamali.

Kozárová: - Prinútili ma.

Predsedkyňa senátu: - To je vaše tvrdenie. Na videozázname nevidíme, že by vás niekto k vášmu priznaniu nútil.

Kozárová: - Ale nútili ma. Naozaj!

Predsedkyňa senátu: - Okrem vášho tvrdenia ste neuviedli jediný dôkaz. Plukovník Polák, chcete sa k tomu vyjadriť?

Polák: - Pravdaže. Nikto z mojich ľudí k ničomu svedkyňu Kozárovú nenútil. Vypovedala tak, ako sme videli na videozázname, niekoľko ráz. Navrhnem obviňiť svedkyňu Kozárovú z krivej výpovede!

Predsedkyňa senátu: - Kozárová, počuli ste plukovníka Poláka?

Kozárová: - Áno.

Predsedkyňa senátu: - Napriek tomu trváte na svojej výpovedi?

Kozárová: - Áno.

Predsedkyňa senátu: - Senát zajtra o deviatej vynesie rozsudok.

Scéna sa zatmie.

Rok 1983

Vynesenie rozsudku

Predsedkyňa senátu: - Obžalovaní vstaňte! Súd rozhodol, že Karol Brezina je vinný z únosu, znásilnenia a vraždy, odsudzuje sa na 15 rokov nepodmienečne. Marcel Hrázda je vinný z únosu, znásilnenia a vraždy, odsudzuje sa na 12 rokov nepodmienečne. Michal Adamčík vinný z únosu, znásilnenia a vraždy, odsudzuje sa na 15 rokov nepodmienečne. Eva Kozárová je vinná z krivej výpovede, odsudzuje sa na 2 a pol roka nepodmienečne.

/Scéna sa zatmie./

Súčasnosť 3

Predsedníčka senátu, manželka Vlkovci

Do miestnosti, kde sedí predsedníčka senátu, ktorá v osemdesiatych rokoch viedla pojednávanie o vražde Hronskej, len je značne ostarnutá, vojdú manželka Vlkovci.

Vlková: - Dozvedeli sme sa z televízie, že vy ste sudkyňou prípadu vraždy Hronskej.

Predsedníčka senátu: - To je pravda. To som. O čo ide?

Vlková: - Chceme, aby ste nás vypočuli. Deviateho júla 1976 sme sa večer stretli s Hronskej na zastávke autobusu. Zhovárali sme sa s ňou a neskôr sme videli, že nastúpila do auta, v ktorom boli traja Arabi.

Predsedníčka senátu: - A čo s tým mám ja?

Vlková: - Podľa nás to je dôležité.

Predsedička senátu: - nechajte na moje posúdenie, čo je v rámci pojednávania dôležité a čo nie.

Vlk: - ale my sme ju naozaj videli.

Predsedička senátu: - to ste sa teraz spamätali? kde ste boli tridsať rokov?

Vlk: - Ako kde?

Predsedička senátu: - Prečo ste nevypovedali už vtedy pred tridsiatimi rokmi?

Vlková: - My sme vypovedali niekoľko týždňov potom, čo sa našlo telo Hronskej, ale našu výpoveď nikto nebral do úvahy.

Predsedička senátu: - A čo teraz mám robiť?

Vlková: - vypočuť nás.

Predsedička senátu: - Ako vám už povedala moja asistentka, dokazovanie je ukončené.

Vlková: - Ale to nie je možné. Nevypočuli nás vtedy, boli sme presvedčení, že nás vypočujú teraz. Že sa zmenil režim.

Predsedička senátu: - Ak si myslíte, že to vaše svedectvo je také svetoborné, choďte na políciu. Ja som už prípad uzavrela. Už si píšem záverečnú reč.

Vlková: - To nemyslíte vážne!

Predsedička senátu: - Nerobte mi cirkus, áno?! Stačí, že ste už urobili škandál na vrátnici, keď ste sa ku mne dobýjali. Prijala som vás, vypočula som vás. Viac pre vás nemôžem nič urobiť.

Vlk: - Pred tými tridsiatimi rokmi nás zastrášovali, aby sme nevypovedali, ale veď teraz sa doba zmenila!

Predsedička senátu: - Opakujem. Ak máte niečo nové, choďte na políciu!

Scéna sa zatmie.

Súčasnosť 5

Vynesenie rozsudku

Za vrchstolom sedí tá istá predsednička senátu ako pri pôvodnom vynesení rozsudku v osemdesiatych rokoch.

Predsedička senátu: - Obžalovaní vstaňte! Súd rozhodol, že Karol Brezina je vinný z únosu, znásilnenia a vraždy, odsudzuje sa na 15 rokov nepodmienečne. Marcel Hrázda je vinný z únosu, znásilnenia a vraždy, odsudzuje sa na 12 rokov nepodmienečne. Michal Adamčík vinný z únosu, znásilnenia a vraždy, odsudzuje sa na 15 rokov nepodmienečne. Kozárová je vinná z krivej výpovede, preto ju súd odmietol rehabilitovať.

Súčasnosť 6

O dni vraždy

Kaviareň, v ktorej oslavujú Richardovu päťdesiatku.

Polák /Turiničovi/: - Vidíte, aj súd uznal, že vaši klienti sú vrahovia. A bol súčasný súd. teda nie ten komunistický.

Turinič: - V deväťdesiatom roku federálny Najvyšší súd uznal 72 pochybení komunistických súdov v prípade medička a vrátil celú záležitosť na krajský súd. Medzitým sa rozpadla federácia. Takže pojednávania sa ťahali šesťnásť rokov. Navyše na krajskom súde predsedníčkou senátu sa stala sudkyňa, ktorá bola predsedníčkou senátu aj osemdesiatych rokoch.

Polák: - No a?

Turinič: - Namietal som zaujatosť, nepochodil som. Zrejme máte svojich ľudí všade. Aj na súde.

Polák: - V tom je moja šikovnosť, že mám svojich ľudí všade.

/Turinič sa nahnevane na chvíľu vzdiali./

Richard: Hronský bol inštruktorom vo výcvikovom tábore pre mladých ľudí z takzvaného tretieho sveta. Išlo o mladých mužov prevažne z arabských krajín a Afriky. Jeho oblasť bola elektronické prístroje v lietadlách.

Polák: - Práve zrádzaš štátne tajomstvo, synku.

Richard: - Štátne tajomstvo z čias totality.

Polák: - Ako myslíš.

Richard: - Mali sa u nás vycvičiť, aby potom vo svojich krajinách zvrhli proamerické vlády.

Polák: - Tak si Sovietsi rozširovali svoju zónu vplyvu. To je obvyklý boj o moc.

Richard: - Jeden taký tábor bol aj v Piešťanoch.

Adamčík: - Takže predsa len arabská stopa?

Richard: - Áno.

Polák: - A čo iné? Štátna moc musela mať vážny motív, aby sa natolko usilovala utajiť pravých vrahov.

Brezina: - Vedome ste z nás vyrobili vrahov.

Kozárová: - A svedkov vraždy.

Polák: - Ja som len plnil rozkazy zhora.

Richard: - A nútili ste aj svojich podriadených.

Polák: - Samozrejme. Nič iné mi neostalo.

Kozárová /Richardovi/: - Pokračujte.

Richard: - Hronskému v júni 76 v jedno nedelňé ráno volali jeho šéfovia z vojenskej rozvedky, že nech do hodiny príde na piešťanské letisko. V dohodnutých šifrách mu vysvetlili, že dorazila zásielka zbraní pre Irán a treba ju naložiť do lietadla. a potom lietadlo okamžite pod krytím vypraviť do Iránu. Pravdaže celá akcia bola prísne tajná. Alena Hronská si náhodou vypočula tento telefonát. Pochopila z toho, čo počula, že jej otec si práve telefonicky dohodol rande s frajerkou. Dostala infantilný nápad, že otca prichytí s tou tajomnou telefonujúcou, poriadne obidvom vynadá a tak zachráni manželstvo svojich rodičov.

Polák: - Musíš to tak podrobne hovoriť, synku?

Kozárová /Polákovi/: - Neprerušujte ho.

Richard: - Lahla do uličky za predné sedadlo jeho auta a prikryla sa dekou. Hronský si naozaj nič nevšimol. Zastal so svojim autom vedľa hangára na letisku, kde sa nakladali zbrane do lietadla. Boli tam len naši ľudia z ŠTB a niekoľko Iráncov, ktorí mali letieť s nákladom, a potom ho distribuovať do správnych rúk.

Zrazu sa z auta prikrytá dekou vynorila Hronského dcéra. Začala na všetkých ľudí v hangáre kričať, že sú teroristi a vrahovia, že chcú zvrhnúť šacha, ktorý pre Irán urobil tak veľa dobrého a ešte pritom budú zabíjať nevinných Iráncov. Že podobný postup nemá so socializmom a súdružskou pomocou rozvojovým krajinám nič spoločné a že ona tento postup oznámi aj na najvyššie orgány. Aj keď v tom lieta jej vlastný otec.

Polák: - Skrát' to. Utajenie existenciu teroristických táborov bola v tom čase prioritou číslo jeden, na ktorej trvali Sovietsi. Hrozilo tam aj prevalenie tej zásielky zbraní, čo tiež nik nechcel.

Richard: - Hronský dosiahol príslub, že jeho dcére nikto nič nespraví. Že ju nechajú odísť z letiska. Okamžite sa zbalí a v čo najkratšom čase jej ŠtB vyrobí inú identitu, dajú jej pas na iné meno a ona zmizne kdesi v Sovietskom zväze alebo v Bulharsku. Tam naozaj nebude môcť nikomu nič o výcvikových teroristických táboroch povedať.

Polák: - Vtedy sa prejavila tvoja zbabelosť, synku. Pamätáš sa? Chcel si vtedy ujsť z ŠtB.

Richard: - Moja mama vtedy vážne ochorela. Preto som chcel vystúpiť z ŠtB.

Polák: Neľahaj do toho chorobu svojej mame. Zľakol si sa. Práve v čase, keď sme rozhodovali o štátnom záujme. Ešte dnes mi vlasy dupkom stoja, keď si pomyslím, o čo by náš národ, naše dva

národy prišli, keby sme prestali vyvážať zbrane do Iránu. A inde. Vtedy sa nejednalo o len o teba a tvoju mamu, ale o stovkách, tisíckach mám a možno desiatich tisíckach takých, ako ste vy! Tento tvoj zbabelý pokus o útek ma mal už vtedy pred tebou varovať.

Richard: - Nevaroval.

Polák: - Čo sa dá robiť! Aj tak si mi až doteraz poslušil presne tak, ako som želal.

Richard: - Hovoríte o mne ako o svojom sluhovi.

Polák: - Sám dobre vieš, že to tak bolo.

Richard: - To je nechutné.

Polák: - Vždy som vedel, že si slaboch. Keby si nemal rakovinu, slúžil by si mi naďalej. Teraz si prepadol mylnému dojmu, že ak zmeníš niektoré - podľa teba - krivdy, ktoré si sám spôsobil, tak sa možno zubatá and tebou zľutuje.

Richard: - Zmanipulovali ste dôkazy, manipulujete ľuďmi. To je odporné.

Polák: - Bezo mňa by si nič nedosiahol. Práve preto, že nedokážeš ničím a nikým manipulovať.

Richard: - Vy fakt nemáte ani trochu výčitky svedomia? Ved' sme tým ľuďom celkom zničili život.

Polák: - V histórii ľudstva je množstvo nevinných obetí.

Richard: - Odsúdili ich vďaka vám, vďaka mne.

Polák: - Odsúdili aj vlani. Takmer tridsať rokov po našom vyšetovaní ich aj súčasný súd uznal vinnými.

Richard: - Čo tým chcete povedať?

Polák: - Prečo viniš len mňa? My sme pracovali v inom režime. Mnohé mi prikázali moji nadriadení. A v súčasnosti, keď sa títo tu */ukáže na Hrázdu, Adamčíka a Brezinu/* chceli očistiť a dosiahli otvorenie kauzy, dopadli tak ako pred tými tridsiatimi rokmi.

Brezina: - Čo keby ste sa vrátili k Hronskej?

Richard: - Hronská ale dohodu nedodrжала. Odišla do Bratislavy údajne sa rozlúčiť so svojim vtedajším snúbencom. Ten ale náhle odcestoval do Košíc. Tak sa rozhodla cestovať za ním. Vlak do Košíc šiel až v noci, tak si čas čakania vyplnila tým, že išla na diskotéku.

Polák: - To bola chyba. Odtiaľ ju uniesli traja piešťanskí frekventanti.

Kozárová: - Teda manželia Vlkovci tvrdili pravdu?

Richard: - Áno. Keď stála na zastávke, povedali jej, že majú pre ňu odkaz od jej otca. Preto k nim nasadla do auta. A potom ju zabili. Potrebovali ju umlčať.

Polák: - Zabudol si povedať, synku, že s frekventantmi z Piešťan sme doteraz v styku. Sú to naši obchodní partneri.

Richard: - Túto nechutnú podrobnosť nechám na vás.

Polák: - **Vždy som za teba vyťahoval horúce gaštany z pahreby.**

Richard: - Ktorú ste vy sám zapalovali.

Polák: - A ty si bol kde?

Brezina: - **Obávam sa, že vzt'ah vás dvoch nás až natoľko nezaujima.**

Polák: - Napríklad teraz nedávno sme predávali bývalým frekventantom z Piešťan tanky. Išlo o vyradené tanky zo slovenskej armády. Kúpili sme ich od štátu, aby sme ich zošrotovali. No ale prečo by sme ich šrotovali, keď sa ešte dali opraviť? Tak sme ich opravili a predali. Išli do Sýrie. A už dávnejšie, pred niekoľkými rokmi sme aj nejaké samopaly a trhaviny. Tiež bývalým frekventantom z Piešťan. Jeden z nich mi tvrdil, že sa chystajú dobyť Londýn. Po istom čase som videl jeho fotku medzi samovražednými atentátnikmi londýnskeho metra. Skvelé, nie?

Kozárová: - Skvelé?!

Polák: - Áno, skvelé! Predstavte si, my zo slovenského, síce hlavného, ale na svetovej mape predsa len malého mesta, rozhodujeme o životoch v takom veľkom, známom Londýne! A kde ešte všade inde! A to už nehovorím o tom, koľko sme zarobili.

Turinič: - Chýba vám manipulovanie a poťahovanie nitiek?

Polák: - Ako vidíte, nechýba. Ani dvadsať rokov po zrušení ŠtB sa nepodarilo zahodiť ma do

starého železa. /Podáva Richardovi kufřík./ Nastal čas dať ti môj dar.

Richard /vezme kufřík/ : - Ďakujem.

Polák : - Ja už musím ísť. Môžem ťa poprosiť, aby si kufřík otvoril, až keď odídem?
Už mám po krk tejto hry na pravdu.

Richard : - V poriadku.

Turinič : - Ani nám nenaznačíte, čo v ňom je?

Polák : - Verte mi, že obsah toho kufříka ukončí kauzu medička.

/Polák odíde preč. K Richardovi podíde Turinič, Adamčík, Brezina, Kozárová a Marie Lévy./

Kozárová : - Aj tak sa mi nechce veriť, že by nám priniesol niečo, čo by ukončilo prípad.

Turinič : - Ani na um mi nepríde veriť mu.

Adamčík : - To teda nikomu z nás.

Richard otvorí kufřík. Ozve sa ohlušujúci výbuch.

Scéna sa zatmie.

Koniec

© *Euba Lesná*